

Ο Μπιμπίκος λέει:

attackες ενός μωρού

(Αν)ασφαλώς απ' τον καναπέ μας!

*

Για την καθυστερημένη έκδοση
τα παράπονά σας στον
Εγκέλαδο. • Για τη γενικότερη
καθυστέρηση, στα
ψηφοδέλτια.

*

Μου 'γινε πρόταση. • Δε μου
'γινε πρόταση. • Δεν
«κατεβαίνουμε»,
ΑΝΕΒΑΙΝΟΥΜΕ.

ΧΑΡΑΚΑ * έδωσες,
ΧΑΡΑΚΑ θα λάβεις.

*

Δυό μέτρα ήθος.
*

Χιλιάδες υποψήφιοι, Άφαντοι
ψηφοφόροι.

*

Μεταξωτές πάνες για τοξικές
Αλλαξο-κωλιές.

*

Γύρος ειναι και Γυρίζει.

*

Κάλπη-κη Λύρα

*

Της Καλ(π)ομοίρας.

*

Ξανθιά Αγαπημένη Παναγιά.

*

Του Λαού τα ΠΑΘΗ.

*

ΑΝΕΣΤΗ; ΑΝέστω

έστω - www.estoto.gr

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ

Για επικοινωνία, παρατηρήσεις, για να στείλετε άρθρα ή διαφημίσεις:

Τηλ.: 211 790 2112,

Φαξ: 211 790 5003,

Email: info@estoto.gr,

Φόρμα Επικοινωνίας:

www.estoto.gr/contact

✉️✉️✉️ www.estoto.gr

Η εποχή του κου-δουνιού.

Σταύρος Αντύπας.

22 Ιανουαρίου 2014

Η Ιστορία δείχνει να έχει εξαντληθεί. Ο Ιστορικός, όχι όπως συνηθίζαμε να λέμε του μέλλοντος, αλλά εκείνος του πιο εχθρικού παρόντος, στέγνωσε το μελάνι του πάνω στις θυσίες αλλοτινών γενεών που στην πορεία βρέθηκαν στα πρόθυρα της εξουσίας ή ακόμη και γαντζώθηκαν σ' αυτήν. Ακόμη και αυτός, απολυμένος ή σε διαθεσιμότητα, αμήχανα στέκεται μπροστά σε λευκές σελίδες, ανίκανος ακόμη και για τη στοιχειώδη γραφική ύλη.

Η σημερινή καθημερινότητα απέχει πολύ από τη λέξη ιστορική. Ήρωες δε γέννησε, ούτε κυνοφορεί, παρά μόνο θύματα. Εχθροί κι αντίπαλοι, δεν φορούν αμέρχοντα παραλλαγής, δεν κουβαλούν σημαίες και κανόνια, δεν διακρίνονται για τα γαλόνια τους, ούτε για τα αστέρια στα δίκοχα καπέλα τους. Και τα κράτη, τα έθνη και οι λαοί, μάλλον ανθρωπολογικό επιστημονικό ενδιαφέρον παρουσιάζουν και κανένα ρόλο δεν επιτελούν στην εποχή αυτής της ιστορικής ματαιότητας.

Ακόμη και οι αριθμοί, σαστισμένοι δείχνουν το δρόμο προς το απόλυτο κενό. Η ανεργία, τα λουκέτα, οι κατασχέσεις χτυπούν τους άπειρους δείκτες του κόκκινου. Μια ολόκληρη χώρα, τόσες μετρημένες γενιές, εκαποντάδες χιλιάδες ανθρωποί χρωματίζονται σε λάμψεις κοινωνικού συναγερμού. Μόνο κάποιοι «μαύροι» δείκτες απέμειναν να παίζουν την απόδραση Ξηρού, την αθεία κάποιου αρχηγού, τον ξενώνα κάποιου υπουργού. Κι όλα αυτά, μέχρι το κουδούνι να ξυπνήσει τον βαρύ εθνικό μας λήθαργο.

Ένα κράτος πιστωτής και οφειλέτης, δανειστής και δανειζόμενος. Ένα τραπεζικό σύστημα στο οποίο όλοι μας οφείλουμε και όλοι μας δανείσαμε με ανακεφαλαιοποιήσεις αναγκαστικές στο όνομα μιας σωτηρίας που είναι συνάμα και η καταστροφή μας. Μια ευρωπαϊκή αγορά στην οποία οφείλουμε χωρίς ποτέ να εί-

δαμε ούτε τιμολόγιο, ούτε παραστατικό, ούτε Α.Φ.Μ., ούτε έδρα. Κι αν τα είδαμε, στα κλεφτά, άλλοι υπέγραψαν προτού στα φωταγωγημένα Ζάππεια φωτογραφηθούν.

Με την απλή μέθοδο της λογικής, χρέος δεν υπάρχει, ούτε υπήρξε ποτέ. Είναι ένα πολιτικό θεωρητικό κατασκευασμα, για να δικαιολογήσει ένα στάσιμο ιδεολογικά και πολιτικά σύστημα το μεγάλο του απόθεμα. Το υπερκέρδος που δημιούργησε από καλά δουλεμένες υπεραξίες και που με τις καθεστωτικές δομές του το διέθεσε ή καλύτερα διέχυσε θεωρητικά και σπάταλα σε μήκη και πλάτη, ενώ στην πραγματικότητα το κράτησε φυλαγμένο στα ταμειακά διαθέσιμα ενός αμέτοχου κεφαλαίου.

Λαοί και άνθρωποι τρέχουν τώρα να εξοφλήσουν ένα θεωρητικό τίποτα, πάνω στο οποίο χάνεται ό,τι πιο πολύτιμο έχει ο άνθρωπος. Η ίδια του η ζωή, από στιγμή σε στιγμή έρμαιο και λάφυρο ενός κουδουνιού. Με λίγα λόγια, ζούμε στην εποχή του κουδουνιού. Στις ανιστόρητες αυτές στιγμές που τη θέση του αναρμόδιου ιστορικού ανέλαβε ο αρμόδιος δικαστικός επιμελητής ή ο ταχυδρόμος συστημάτων επιδοτηρίων. Μ' ένα χτύπημά του, σηματοδοτεί το τέλος ενός σπιτιού ή νοικοκυριού, την τελευταία πράξη αφαιμαζης της πιο μικρής αμυχής ελπίδας για επιβίωση. Τα γεμάτα απειλές κινδύνου ζωής ραβασάκια, είναι οι δικτάτορες της εποχής μας. Οι διαταγές πληρωμής, τα βασανιστήρια τους. Οι ανακοπές και λοιπές δικαστικές και διαδικαστικές «αντιστάσεις», οι δηλώσεις μετανοίας. Γιατί, όταν έρθει η ώρα να χτυπήσει το κουδούνι, τότε απλά... είναι αργά. Όταν έπρεπε, το κουδούνι του απέναντι πιστέψαμε πως δεν θα χαλάσει τον δικό μας νηφάλιο ύπνο, πάνω σε αγορασμένα με πιστωτικές κάρτες εμπριμέ σεντόνια για τσαλακωμένα όνειρα. Και τώρα που ο ήχος έφτασε στην πόρτα μας, το μόνο που όλαξε, το βαθύ χρώμα της σιωπής μας. ■

Ελένη Αθανασοπούλου | Φίλες και φίλοι, στη νέα αυγή που ξημερώνει για τη χώρα αλλά και για ολόκληρο τον ελληνισμό που βρίσκεται διασκορπισμένος σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, αισθανόμαστε την ανάγκη να ξητήσουμε μια μεγάλη συγγνώμη για τα λάθη μας, για

Για την δημοσίευση των δικών σας άρθρων αποστολή στην διεύθυνση i n f o [at] e s t o . g r

«Μικρές περιπλανήσεις μ' εκείνους που δεν ήρθαν...»

έστω

www.estoto.gr

Iav. - Απρ. 2014 || Τεύχος 4 || Διανέμεται Δωρεάν

Στη ρωγμή του χρόνου

σελ. 2

ΤΟΥ ΕΓΚΕΛΑΔΟΥ ΠΑΙΔΙΑ

Sine Legē | παράθυρο στον ουρανό και

έγκατα παλεύουν οι θεοί σου (•) ποιος θα σε κάμει να του πεις τώρα είμαι δική σου σελίδα 10

Πηγή / Wall art source:

www.ino.net

*

ζεμένω από λέξεις

Νίκος Αφαλωνιάτης

*

σε σένα...

Σταύρος Αντύπας

σελίδα 5

Πάσης φύσεως αντιμνημονιακά υλικά

Σταύρος Αντύπας | Η Αρχή της Χρονιάς βρήκε ανθρώπους, οικογένειες και

«γενιές» εκεί ακριβώς που τους άφησε το τέλος της προηγούμενης. Το μόνο που φαίνεται να αποκτά ένα ιστορικό ενδιαφέρον, είναι οι προσεχείς εκλογικές διαδικασίες.

σελίδα 5

Παιδιά, σηκωθείτε

Ελένη Αθανασοπούλου | Φίλες και φίλοι,

στη νέα αυγή που ξημερώνει για τη χώρα αλλά και για ολόκληρο τον ελληνισμό που βρίσκεται διασκορπισμένος σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, αισθανόμαστε την ανάγκη να ξητήσουμε μια μεγάλη συγγνώμη για τα λάθη μας, για

τις υπερβολές μας, για τη δυσπιστία μας

απέναντι σε θεσμούς και κόμματα, για όλα αυτά τα σφάλματα που εμείς διαπράξαμε τόσα χρόνια στέλνοντας τη χώρα στον Καιάδα -μεταφορικώς και κυριολεκτικώς.

σελίδα 6

Κλιματική αλλαγή & Κλασματικές απώλειες στην Ελλάδα (σ. 7) • Σεισμός, Σεισμός, Σοσιαλισμό

Έστω

Iav. - Apr. 2014 || Τεύχος 4

Εκδίδεται περιστασιακά,
απροειδοποίητα και με άποψη.
Διανέμεται δωρεάν.

 Άδεια Creative Commons Αναφορά Ληπτούργου - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγοντα Έργα 3.0 Μη επαγγελματικό.

Επιτρέπεται η έντυπη και
ηλεκτρονική αναπαραγωγή και
ΔΩΡΕΑΝ διανομή των κειμένων
(μη εμπορική χρήση) ή του
συνόλου των εντύπων υπό την
ανστηρή προϋπόθεση της μη
τροποποίησης των περιεχομένων
και της αναφοράς των
συγγραφέων-δημιουργών των
υλικού και της πηγής ως
ακολούθως:
Πηγή: έστω - www.estoto.gr

Ιδιοκτήτης - Εκδότης:
**«μικρές
περιπλανήσεις»**
κεφαλονιάς

Συντακτική Ομάδα:
Ελένη Αθανασοπούλου
Σταύρος Αντύπας
Νίκος Αφαλωνιάτης
Γιώργος Π. Κρεμμύδας

Παρατηρήσεις, αποστολή
άρθρων για δημοσίευση και
επικοινωνία:
Τηλ.: 211 790 2112,
Φαξ: 211 790 5003,
Email: info@estoto.gr,
Φόρμα Επικοινωνίας:
www.estoto.gr/contact

Προβληθείτε στο **Έστω**

Πληροφορίες:
Τηλ.: 211 790 2112,
Φαξ: 211 790 5003,
Email:
info@estoto.gr,
Φόρμα Επικοινωνίας:
www.estoto.gr/contact

Στη ρωγμή του χρόνου

Πέρασαν οι μήνες. Ούτε που το καταλάβαμε. Η τελευταία μας συνάντηση, κάπου εκεί στα μέσα του φθινοπώρου, έδινε την εντύπωση πως πολύ σύντομα θα τα “λέγαμε” από τα ίδια πάντα μετερίζα κι ας έμπαινε ο τόπος, δειλά και διακριτικά τότε, στην πρώιμη προεκλογική εποχή του. Κι ύστερα, ήρθαν οι σεισμοί. Κι έγινε η αγωνία και η αναμονή μεγαλύτερη. Το προκαθορισμένο ραντεβού μας με το τεύχος, είχε για τα καλά δώσει τη θέση του στις σεισμικές προτεραιότητες. Δεν θα μπορούσε να υπάρχει η πολυτέλεια της έκδοσης, όταν οι κάτοικοι του νησιού έπρεπε να προσπαθήσουν για τα αυτονόητα. Κι ας ήταν για εμάς, συντάκτες και φίλους του έστω, η έκδοση του απαραίτητη προϋπόθεση για την επαναφορά του τόπου στους φυσιολο-

γικούς ρυθμούς του. Ένα σημάδι, δηλαδή, πως αντέξαμε, αγωνιστήκαμε, τα καταφέραμε.

Ο χρόνος πέρασε. Κι ήρθε το πλήρωμά του. Οι ρωγμές του τόπου, όσο επιβλητικά κι αν στέκουν σαν μνημείο τραυμάτων και αντοχών, δεν στάθηκαν ικανές και άξιες να διεγείρουν περαιτέρω τη ρωγμή του χρόνου. Το έστω, έστω και με σεισμική καθυστέρηση, επανέρχεται. Σε μια κρίσιμη στιγμή, διεκδικώντας όχι ψήφους και αξιώματα, μα κάτι πιο σημαντικό, την εκτίμηση, την φιλία, την συζήτηση. Αν θα τα καταφέρει, θα το δείξει -τι άλλο- η επιμονή. Του Χρόνου και του Τόπου.

Καλώς Σας (ξανα)βρήκαμε! ■

Εαρινές Συμπαιγνίες

Οι Μέρες του Πάσχα, από μόνες τους κρύβουν μια γλυκεία αναμονή. Είναι ο συμβολισμός τέτοιος, αλλά και η εποχή, που στην ψυχή τους κρύβουν τα μελλούμενα. Τα δεδομένα, λίγο ως πολύ γνωστά. Μετασεισμικές ακολουθίες, κοινωνικές και οικονομικές αγωνίες, πολιτικές διαπραγματεύσεις, εκλογικές θωπεύσεις, συνδυασμοί και συνδυαζόμενοι. Μπορεί ο χρόνος να πέρασε βαρύς από το τελευταίο τεύχος μας, μπορεί τα σημάδια του τόπου και του χρόνου να στέκονται ανεξίτηλα πάνω στη νησί, όμως το 4ο αυτό τεύχος του έστω που ξεκίνησε να φτιάχνεται λίγο μετά τα Χριστούγεννα και έφτασε να εκδοθεί το Πάσχα, παραμένει επίκαιρο σε άμεση συμπαιγνία με το χρόνο.

Μαγικές ικανότητες, δεν υπάρχουν. Αλλιώς θα είχαμε εξασφαλίσει και την άνεση της συνεπούς -στο χρόνο- εκδόσεως. Είναι ο σεισμός που σταμάτησε για αρκετό καιρό τις εξελίξεις κι έφερε τους μήνες κοντά. Έτσι, οι μέσα σελίδες μας, ουσιαστικά φυλλομετρούν το διάστημα που πέρασε κι

αναμένουν τις εξελίξεις. Με την εμπειρία του σεισμού, την ομορφιά της εποχής, τη δύναμη της ομάδας, προετοιμαζόμαστε να αναμειχθούμε με την εποχή μας. Το προσεχές χρονικό διάστημα θα είναι σίγουρα έντονο και οι εαρινές συμπαιγνίες θα καθορίσουν τη ζωή του τόπου και το μέλλον των ανθρώπων του για τα επόμενα χρόνια. Η πολιτική σημασία της εκλογικής αναμέτρησης, η προοπτική της αυτοδικησης, η δημοσκοπική καταγραφή των κοινωνικών τάσεων, δημιουργούν από μόνα τους τη μαγιά το 4ο αυτό τεύχος του έστω που ξεκίνησε να φτιάχνεται λίγο μετά τα Χριστούγεννα και έφτασε να εκδοθεί το Πάσχα, παραμένει επίκαιρο σε άμεση συμπαιγνία με το χρόνο.

Μαγικές ικανότητες, δεν υπάρχουν. Αλλιώς θα είχαμε εξασφαλίσει και την άνεση της συνεπούς -στο χρόνο- εκδόσεως. Είναι ο σεισμός που σταμάτησε για αρκετό καιρό τις εξελίξεις κι έφερε τους μήνες κοντά. Έτσι, οι μέσα σελίδες μας, ουσιαστικά φυλλομετρούν το διάστημα που πέρασε κι

έστω, Iav. - Apr. 2014

Άποψη

μάτος αυτοπεποίθηση και ναρκισσισμό. Αρνείται τις προσεγγίσεις και τους συμβιβασμούς, δεν κάνει εκπτώσεις, αγαπά, χαίρεται, γυμνάζεται, χορεύει, χαϊδεύει, φιλά και ερωτεύεται, κατά τρόπο αναίτιο και χωρίς την ισοπεδωτική σκέψη.

“Αρνείται τις προσεγγίσεις και τους συμβιβασμούς, δεν κάνει εκπτώσεις, αγαπά, χαίρεται, γυμνάζεται, χορεύει, χαϊδεύει, φιλά και ερωτεύεται, κατά τρόπο αναίτιο και χωρίς την ισοπεδωτική σκέψη.”

Ποτέ δεν θα δώσεις σημασία στο αριστερό χέρι, όμως, όσο εκτελείται το αριστούργημα Arioso. Γιατί όλη η προσοχή σου είναι στραμμένη στη μελωδία, που εκτελεί το δεξιό χέρι. Εκεί και εξαντλείσαι. Ω, το μοτίβο του δεξιού χεριού ! Διαμετρικά αντίθετη φόρμα από την φόρμα του αριστερού, συμπυκνωμένη σε ένα έργο η προαιώνια αντίθεση και διαπάλη του Γήρατος και της Νεότητας. Αυτήν (τη Νεότητα) εκπροσωπεί το δεξιό χέρι, την ζωτικότητα, την ακμή, την σφριγήλοτητα, τα νιάτα, ως αυταξία και υπέρτατη αρχή. Σε αντίθεση με την υποδόρια, ύπουλη, αποχαυνωτική απόδομηση του αριστερού χεριού, του Χρόνου, αυτού του Γέρου, που αποικοδομεί τις αντιστάσεις μας και φθίρει τα πάντα στο διάβα του, το δεξιό χεριό εκφράζει το ποιητικό αίτιο αυτού του Κόσμου, το λόγο δημιουργίας και υπάρξεώς του, τα νιάτα και τα συμπαραμαρτούντα paraphernalia τούτων. Το δεξιό χέρι συνιστά το λόγο και τη δράση ενός άλκιμου νεαρού, ο οποίος διαθέτει απολλόνεια κάλλη, σμιλευμένα σε μείζονες κλίμακες. Περιχαρής, για την αίσθηση δύναμης που απονέει και τον διαπνέει, κάνει τα πρώτα στη ζωή μου.

Τα πάντα είναι προδιαγεγραμμένα όμως, η εμφαμένη δεν θα μπορούσε να απουσιάσει από το θεσπέσιο αυτό έργο του Μπαχ. Διότι ο Μπαχ είναι πρωτίστως ο παιδαγωγός των ενηλίκων, ο συντάκτης των ηθικών μας κωδίκων, ο άτεγκτος, ακέραιος εκτελεστής των.

Arioso, για πάντα ή, καλύτερα, για ποτέ... ■

Ζητήστε το έστω

Κεντρική διάθεση:

Τηλ.: 2117902112, Φαξ: 2117905003,
Email: info@estoto.gr

Στο Αργοστόλι:

► Κρεοπαντοπλείο Σταμούλης

► Καφέ Σπαθή Λιθόστρωτο 9

► Αρτοποιείο Σπαθή Αντ. Τρίτση 21

► Φωτογραφείο Λουκάτου

► Βιβλιοπωλείο bibliomania, Χαροκόπου 11, τηλ. 2671026832

► Βιβλιοπωλείο I. Νεόφυτος, Λ. Βεργωτή 16Α, τηλ. 2671026733

► Κομμωτήριο a•head Μίνωος 3

Στο Ληξόρι:

► Βιβλιοπωλείο Happy House Βαλαωρίτου 3, τηλ: 2671092411

Στη Σάμη:

► Βιβλιοπωλείο Μαρούθ Τηλ: 2674022755

► Φαρμακείο Στεφανάτου Ελπίδα Μιαούλη 14, τηλ: 2674022266

Στην Έρισσο:

► Καφέ Εκτός, Σπύρος Γαλιατσής Βασιλικάδες, τηλ. 2674051032

Παραλήρημα. Ήλιος εναντίον Λογοκής.

Ο Σολωμός στο ποίημά του μιλάει για τον ερχομό της ημέρας του Πάσχα, γεγονός που με άφηνε κομματάκι αδιάφορη από μικρή, γιατί Πάσχα σήμαινε ότι θα βάψουμε αυγά και θα αποκτούσα και νύρια λαμπάδα, και στο εσωτερικό σύστημα αξών μου τα λόγια του ποιήματος δεν ταυτίζονταν με τα καλαματιανά και τα τσάμικα που θα χορεύαμε στην αυλή την Κυριακή του Πάσχα. Τώρα πια, που από τις ημέρες του Πάσχα κρατώντας το αντάμωμα με τη γιαγιά στο χωρίο που πάτησε φέτος τα εκατό και τα εγκώμια της Μεγάλης Παρασκευής που ψέλνουμε όλοι μαζί -χωριό και ψάλτες, ψάλτες και χωριό, ένα και το αυτό είναι άλλωστε το ποίημα για την ημέρα του Πάσχα μιλάει ακόμα πιο βαθιά μέσα μου, σ'ένα κομμάτι μου που ξέρει τη μουσική αλλά δεν ξέρει να σας πει τις νότες, σ'ένα κομμάτι μου που κοιτάζει τον ήλιο κατάματα Φλεβάρη μήνα, σ'ένα κομμάτι μου που βγαίνει στο μπαλκόνι και φωνάζει άντε γαμήσου εργατιά, σ'ένα κομμάτι μου που κάποτε νοστάλγησε το φως πιο πολύ από

«ΚΑΠΙΟΙΣ ΝΑ ΒΑΛΕΙ ΜΟΥΣΙΚΗ...»

Φιλοσοφική Προσέγγιση

Στην Cantata BWV 156, δεύτερο μέρος (Adagio) του J.S. Bach

Ανδρέας Κότσιφας.

Πορτραίτο του Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ.
Πηγή: Wikipedia

Σας προτρέπω, όσο μου επιτρέπεται

το καλημέρα, σ' εκείνο το κομμάτι μου που δηλώνει αντιρρησίας της πραγματικότητας, την γκρεμίζει και την ξαναφτάχνει από την αρχή με μόνα υλικά τις ακτίνες του ήλιου, τα δάχτυλα των εραστών και τα ποιήματα που διαβάστηκαν από λίγους.

Η αλήθεια σου κρύβεται στην πρώτη εικόνα που ζεπροβάλλει μπροστά σου μόλις κλείσεις τα μάτια σου. Το φως ζεπετάγεται μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Ο Σολωμός έγραφε με δάκρυα στα μάτια ακούγοντας την πολιορκία του Μεσολογγίου από το λόφο των Στράνη, κι εκεί που έπεφταν τα κορμιά άγνωστα πάνω στο κορμί της ανθρώπινης ιστορίας, για να θυμούνται οι άνθρωποι και να θυμίζουν οι ποιητές πως το αίμα [δεν] είναι λεκές που δεν ζεπλένεται.

Είμαι πάλι δέκα χρόνων. Το αυτοκίνητο προχωράει εν μέσω 40 βαθμών Κελσίου στο θεσπαλικό κάμπο. Τρώμε ψωμοτύρι, ο αδερφός μου μαθαίνει νεράκι τους νομούς της Θεσπαλίας κι εγώ παίζω δηλωτή με το στομαχικό ίλιγγο. Από το καστεόφωνο ακούγεται Τσιτσάνης· σερσέ λα φαμ και το μωαλό μου παλεύει να κάνει με-

τάφραση σε μια γλώσσα αμετάφραστη, γιατί είναι η γλώσσα του κόσμου ολόκληρου, της Καρδίτσας και της Βασιλίης, της Φλώρινας και της Καλιφόρνια, των Καλαβρύτων και των Σύδνευ, της μάνας, του παππού και των μωρών που πρόκειται να γεννηθούν, όπου κι αν γεννηθούν, ότι όνομα κι αν τους δώσουν, σε όποιον άγιο κι αν τα τάξουν, ότι θερμοκρασία κι αν έχει έξω.

Θυμάμαι τα πρόσωπα των γονιών μου· σχεδόν αμέριμνα. Σχεδόν χαμογελαστά. Λες και δεν έχουν προβλήματα. Φυσικά κάνω λάθος.

Θα ξαναζήσω ποτέ έτσι; Θα ξαπάω εκδρομή σχεδόν χαμογελώντας; Θα [ξανά]γραψει κανείς για την ανάσταση; Την ανάσταση αυτής εδώ της ζωής, αυτού εδώ του τόπου, των ανθρώπων που ζούνε εδώ, που κλαίμε χωρίς δάκρυα, που αγαπάμε χωρίς αντίκρισμα, που μεγαλώσαμε με Μπακιρτζή, που θα πεθάνουμε από τα χημικά που μας πετάνε να φάμε κάθε που οι δρόμοι ανάβουν και οι καρδιές τραγουδάνε, πως είναι γλυκιά η ζωή και ο θάνατος μαυρίλα;

Εμείς θα ζήσουμε, ρε. ■

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΑΣΑΙ...

ζωή, λευτεριά και τιμή του λαού, Εσύ

κατακόκκινα γαρύφαλλα παντού στον ουρανό

Sine Lege

Νίκος Μπελογιάννης.

«σκέφτομαι πως αυτά τα τρία συστατικά πρέπει να έχει η ζωή: το Μεγάλο, το Ωραίο και το Συγκλονιστικό. το Μεγάλο είναι να βρίσκεσαι μέσα στην Πάλη για μια Καλύτερη Ζωή. όποιος δεν το κάνει σέρνεται πίσω από τη ζωή. το Ωραίο είναι καθετί που στολίζει τη ζωή. η Μουσική, τα Λουλούδια, η Ποίηση. το Συγκλονιστικό είναι η Αγάπη.»

Μη φοβάσαι. Κοίτα ψηλά. Σήκωσε το κεφάλι, τι είναι και το αυχενικό νομίζεις, σύνδρομο του μυαλού και όχι του κορμιού, κοίτα ψηλά, όλοι των ίδιο ουρανό κοιτάζουμε κι όλοι στο ίδιο χώμα περπατάμε, σκοτωνόμαστε, μας θάβουνε κι ύστερα από χρόνια μας ξανανοίγουν το λάκκο για να περισυλλέξουν λέει τα οστά μας, να τα πλύνουνε, να τα βάλουνε σ'ένα κουτί και ν' αναπαυτεί η ψυχή μας. Μόνο που τα χώματα τούτης της γης δεν παίρνουνε πια άλλους νεκρούς, διαμαρτύρονται οι νεκροθάφτες, μην πεθαίνετε άλλο πια γιατί δεν έχουμε πού να σας βάζουμε, η γη σας δεν σας δέχεται άλλο, δεν λιώνουν τα κορμιά σας αδέρφια, τα σκουλήκια που κάποτε κάνανε τούτη τη δουλειά βγήκανε από το χώμα και καθίσανε στο σέρβερο σας, από γαιοσκώληκες γίνανε άρχοντες του τόπου, και διόλου δεν τους νοιάζει πώς πεθαίνετε πια, δεν πα' να πέφτετε από ταράτσες, από γεφύρια, δεν πα' να σας κόβεται το νήμα γιατί δεν έχετε λεφτά για τα φάρμακα, εξάλλου ούτε καν ο καρκίνος δεν θεωρείται κατάσταση επείγουσα παρά μόνο στα τελευταία του στάδια, αλήθεια σου λέω, το είπε εκείνος που καμώνεται τον μεταρρυθμιστή του ευρωπαϊκού οράματος, στην πραγματικότητα είναι ένα τόσο μικρό ανθρωπάκι, τόσο αδύναμο, τόσο κενό μέσα του, φέρετρο που ούτε νεκρό

κουφάρι δεν αξιώθηκε να δει, φέρετρο που έμεινε στ' απούλητα του νεκροθάφτη.

Πάλι σε πολυλόγησα με τα δικά μου, ήθελα να σου πω απλά πως αν σήμερα κοιτάζεις ψηλά στον ουρανό θα δεις πέταλα από κατακόκκινα γαρύφαλλα να στροβιλίζονται μαζί με την ανοιξάτικη γύρη. Ένας κόσμος γεμάτος γαρύφαλλα και οράματα. Για το δίκαιο, για το όμορφο, για το ερωτικό, για το ευδιαστό. Κι εγώ κοιμήθηκα σχεδόν ξημερώματα, είδα στον ύπνο μου πως απόγειες θα βγούμε στους δρόμους όλοι με κόκκινα γαρύφαλλα στο πέτρο και τη ζωγραφιά του Πικάσο στην εξορία, είναι τα ποιήματα του Αλέκου τα γραμμένα με το ίδιο τον αίμα μέσα στο κελί της απομόνωσης, η γενιά μου είσαστε όλοι εσείς που κλαίτε αν δείτε πολύχρωμη πεταλούδα να πετάει κάπου στον Περισσό, η οικογένειά μου είναι όλο το κορμί του Κοροβέση που του το τσακίσανε στις ταράτσες και στα υπόγεια, το στόμα μου ανοίγει και μιλάει τη γλώσσα του Άρη σε κάποιον στη Λαμία, τα έχω μπερδεμένα μέσα μου θα μου πεις, αλλά ίσως και όχι, θέλω να κάνω την ασφυξία μου δώρο στους βιαστές μου, αυτοί να πεθάνουν από βέβαιο πνιγμό, εγώ να ζήσω, να παλέψω, να χάσω και να κερδίσω, να ερωτευτώ και να με ερωτευτούν, εγώ να βγω στους δρόμους και να βροντοφωνάξω τις σιωπές μου, εγώ να συναντήσω όλους εσάς πίσω από τις οθόνες σας, τα δάκρυά μου εξατμίζονται μόλις πέφτουν πάνω στο άψυχο πληκτρολόγιο, τα δάκρυα βλέπεις θέλουν ανθρώπινη γένηση, θέλω να πέσουν και να δώσουνε

σιών, οι σακάτηδες που γυρίσανε από τη Μακρόνησο, οι ανώνυμοι του προαύλιου χώρου του Πολυτεχνείου, οι συμφοιτητές του Πέτρουλα, οι φίλοι του Φύσσα, οι Λαμπράκηδες, οι εικοσάρηδες πιά φίλοι του Αλέξη που κάψανε την πόλη της ανανδρίας μοιράζοντας οργασμούς στο διάβα τους, οι μαθητές του Τεμπονέρα που κλάψανε το δάσκαλό τους σαν πατέρα τους, η γενιά μου είναι τα ποιήματα που έγραψε ο Ρίτσος στην εξορία, είναι τα ποιήματα του Αλέκου τα γραμμένα με το ίδιο τον αίμα μέσα στο κελί της απομόνωσης, η οικογένειά μου είναι όλο το κορμί του Κοροβέση που του το τσακίσανε στις ταράτσες και στα υπόγεια, το στόμα μου ανοίγει και μιλάει τη γλώσσα του Άρη σε κάποιον στη Λαμία, τα έχω μπερδεμένα μέσα μου θα μου πεις, αλλά ίσως και όχι, θέλω να κάνω την ασφυξία μου δώρο στους βιαστές μου, αυτοί να πεθάνουν από βέβαιο πνιγμό, εγώ να ζήσω, να παλέψω, να χάσω και να κερδίσω, να ερωτευτώ και να με ερωτευτούν, εγώ να βγω στους δρόμους και να βροντοφωνάξω τις σιωπές μου, εγώ να συναντήσω όλους εσάς πίσω από τις οθόνες σας, τα δάκρυά μου εξατμίζονται μόλις πέφτουν πάνω στο άψυχο πληκτρολόγιο, τα δάκρυα βλέπεις θέλουν ανθρώπινη γένηση, θέλω να πέσουν και να δώσουνε

-Νίκο, ήρθε η ώρα.

-Πάμε για καθαρό αέρα ε;

Και ύστερα ένα χαμόγελο γλυκόπικρο. Χαμόγελο Αθανασίας. Τι να μας πει ο θάνατος, όταν ο αγώνας για ζωή και ελευθερία είναι πάντα παρών; Νίκησες. Νίκησες για πάντα. Κέρδισες τη λήθη, το θάνατο, το φασισμό, νίκησες γιατί στάθηκες οθόνες, έπιλημά, η ελευθερία θάφτηκε κάπου βαθιά στη γη. κερδίσαμε σας λέω, εμείς, οι άψυχοι, οι κούφιοι, τα κενοτάφια, οι απάνθρωποι, οι αδάκρυτοι, ποια λουλούδια και ποια ποίηση, ένα κι ένα κάνουν δύο, τίποτα άλλο δεν μετράει πια, χάσατε. Από το πρωί αυτά ακούγονται απ' άκρη σ' άκρη στη μικρή χώρα με τη μνήμη χρυσόψαρου. Κι ο κόσμος φοβήθηκε. Φοβήθηκαμε να ζήσουμε, μ' ακούς; Έφτασα σχεδόν τ

την Ανθρωπιά.

Θέλω να σου υποσχεθώ πως θα σηκωθούμε. Ο λόγαρθος είναι για όσους ζουν ήδη νεκροί. Μα εμάς τα στήθη μας θα σπάσουνε από ζωή. Θέλουμε να ζήσουμε. Και θα ζήσουμε. Το αστέρι το δικό μας είναι τα λόγια σου. Καλή αντάμωση

στις σελίδες της Ιστορίας που δεν γράφτηκαν ποτέ σε χαρτί, καλή αντάμωση στην Ιστορία που γράφουν οι κατακόκκινες καρδιές.

Σύντροφε, σήκωσε το κεφάλι σου λέω. Τα γαρύφαλλα πετάνε παντού τριγύρω μας. Ξέρεις τι είναι η άνοιξη στ'

Η ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΓΝΩΣΗΣ

ξεμένω από λέξεις

Νίκος Αφαλωνιάτης.

Τρέμω στην ιδέα ότι θα 'ρθει μια μέρα, όταν πλέον τα παιδιά μου θα ξυπνήσουν από την ανεμελιά της παιδικής ραστώνης, και θα με ρωτήσουν τι έκανα τότε που διάλα χειροτέρευν χρόνο με το χρόνο. Τρομάζω στη σκέψη ότι δεν θα 'χω τι να απολογηθώ στον ψύχο ότι δεν υπήρξα εμπόδιο για ένα σύστημα που σιγά-σιγά μας απομόνωσε και μας σκόρπισε σε μέρη απόμακρα, έτσι που πια ολοκληρωτικά αποδυναμώμενοι μείναμε ο καθένας μοναχός του.

Ιδρώνω αναλογιζόμενος ότι θα σιωπήσω μπροστά στη μομφή ότι όταν οι αριθμοί νίκησαν την ίδια τη ζωή, τα όνειρά τους

ΜΟΝΟ-ΔΙΑ-ΛΟΓΟΙ

ΣΕ Σένα...

Σταύρος Αντύπας.

Σε σένα μιλώ

Που στον αγώνα της επιβίωσης κατέθεσες τα ήρεμα χρόνια της εφηβείας σου. Που έμαθες να παλεύεις και όχι να διδάσκεσαι τις αυτονόητες απολαύσεις της ζωής και τους καλούς της τρόπους.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που έφαγες με τα νύχια σου τη ζωή παραιτούμενος από την απόλαυση της άνεσης. Και τώρα κουρασμένος όπως είσαι, μαλθακό σε φωνάζουν.

Σε σένα

Που έμαθες να παραπονιέσαι για όσα η ζωή σου έφερε. Και τώρα γκρινιάρη σε φωνάζουν, που διεκδικείς ακόμη το αυτονόητο.

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζουν γέρο.

Σε σένα

Που κατάφερες να λέγεσαι διαφορετικός και τώρα μειονηφία είσαι στου κόσμου τα ειωθότα.

Σε σένα

Που μόλις ξεκουράστηκες από τον πό-

λεμο που η ζωή μαζί σου άρχισε, τα μαλλιά σου πάνεις που γκριζάρισαν και τις φωνές των άλλων ακούς να σε φωνάζ

χωρίς δουλειά, χωρίς μέλλον. Εν ολίγοις, το χάος ante portas. Ταυτόχρονα, ανθρωπίδια σε μορφή αμιβάδας βγήκαν από τα καβούκια τους και εξεδήλωσαν περήφανα την αγάπη τους για το ναζισμό, τα Τάγματα Ασφαλείας, το θάνατο, τη μισαλλοδοξία και το ρατσισμό. Κατέλαβαν γειτονιές και πλατείες και έσπειραν το φόβο σε όλους όσοι υπολογίζουν την ανθρώπινη ζωή ως αξία πρωτεύουσα, αυθύπαρκτη και ανεξάρτητη από καταγωγή, γλώσσα, χρώμα δέρματος και λοιπές άχρηστες πληροφορίες.

Σαφώς τα ξέρετε όλα αυτά, μην σας σπαταλώ τον πολύτιμο χρόνο σας. Οι εκλογές ήλθαν, είδαν και απήλθαν, οι υποστηρικτές των φιλελεύθερων μνημονιακών πολιτικών της Ευρώπης των λαών (sic) κέρδισαν με διαφορά στήθους, και η χώρα τράβηξε ξανά τον ανήφορο, αποφέυγοντας τους σκοπέλους της άτακτης χρεωκοπίας, της επιστροφής στη δραχμή και της ευρωπαϊκής απομόνωσης.

Ο λαός ανακουφισμένος πια από την απαλλαγή του από τις βάναυσες αριστερές πολιτικές παρακολούθησε τη ζωή του να ρημάζεται κυριολεκτικά, καθώς οδηγήθηκαν σε βίαιη απογίλωση ατομικά συνταγματικώς κατοχυρωμένα δικαιώματα, όπως αυτά της κατοικίας, της συνάθροισης, της εργασίας, της παιδείας και της υγείας. Η ανεργία ομοιάζει με στύση πορνοστάρ καθώς βρίσκεται μόνιμα σε ανοδική πορεία, οι νέοι αποδημούν στο εξωτερικό στελεχώνοντας την καινούρια περήφανη γενιά των γκασταρμάτερ, οι αυτοκτονίες αυξάνονται με γεωμετρική πρόοδο, οι αγωνιστές διώκονται, οι διαμαρτυρίες αποσιωπούνται, οι πορείες και οι διαδηλώσεις απαγορεύονται κάθε τόσο με απλές εγκυκλίους της Αστυνομίας, οι καθηγητές καίγονται στην πυρά σαν μεσαιωνικές μάγισσες, τα Πανεπιστήμια ερημώνουν, τα νοσοκομεία προσφέρουν υπηρεσίες μόνο επί πληρωμή, οι γιατροί εξωθούνται στις μαύρες δοσοληψίες, τα σκάνδαλα των κεφαλαιοκρατών που κάθε τόσο αποκαλύπτονται δεν συγκινούν κανέναν, οι φασίστες βγήκαν παγανιά και μαχαιρώνουν, ο Φύσσας ζει, τσακίστε τους ναζί, ο Υπουργός της Κυβερνήσεως κάνουν κάθε τόσο δηλώσεις πιστά αντίγραφα των όσων ο Υπουργός Προπαγάνδας της χιτλερικής Γερμανίας είχε κατά καιρούς πει, στα σύνορα της χώρας οι λιμενικοί πνίγουν ανθρώπους που έρχονται από την Ασία προκειμένου να επιβιώσουν, με σαφείς εντολές της Ελληνικής Κυβερνήσεως, οι αστυνομικοί φοράνε άλλοτε μαύρες μπλούζες με μαιάνδρους κι άλλοτε στολές και βαράνε

στο ψαχνό, δεν κουνιέται φύλλο, λαέ δέρνουν τα παιδιά σου και κάθεσαι και ακούς τον Πρετενέρη, τα Μ.Μ.Ε. δίνουν την ύστατη μάχη προκειμένου να μην χαθούν τα αμέτρητα προνόμια των καναλαρχών και ταυτοχρόνως εργολάβων του Δημοσίου, κάπως έτσι κυρία η καθημερινότητά μας αγαπητέ μελλοντικέ Πρωθυπουργές, τα ξέρετε, άλλωστε κι εσείς εδώ σ' αυτή τη χώρα που μετατράπηκε σε εφιάλτη ζείτε.

Και τώρα;

Τώρα που οι ελπίδες και τα κουράγια όσων έχουν το θράσος να ζουν ακόμα εδώ και να ελπίζουν όσο πάνε και λιγότερον, τώρα πλησιάζουν οι πολυπόθητες εκλογές. Αν θέλετε τη γνώμη μου, ίσως τώρα πια να είναι πολύ αργά. Ίσως πέρασε το χρονικό σημείο, κατά το οποίο μπορείς ακόμα να σώσεις όποιον έπεσε μέσα στο βούρκο, και το μόνο που μας απομένει να είναι να μας παρακολούθησουμε να βουλιάζουμε στο βούρκο με τις ακαθαρσίες. Άλλα ίσως εγώ να έχω απολέσει κάθε ελπίδα και τα πράγματα να μην είναι έτσι. Ίσως να μην είναι αργά. Ίσως να υπάρχει ακόμα η δυνατότητα να διάχονμε το σκοτάδι και το θάνατο που αναπνέουμε τόσα χρόνια.

Αλλά εσείς τι ακριβώς πράττετε, κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργές; Συνομιλείτε με ιερείς, χειροφιλάτε προκαθήμενους της Εκκλησίας, πάνω που λέγαμε ότι είναι ίσως καιρός η θρησκεία να λάβει το χώρο που της αρμόζει και όχι να ρυθμίζει ως παράγων της Πολιτείας τα καθέκαστα, ότι ήγικεν το πλήρωμα του χρόνου η Εκκλησία να φορολογηθεί για τις απέραντες εκτάσεις που έχει στη διάθεσή της, ότι είναι ώρα να εφαρμοστεί στην πρόξη η ανεξιθρησκία και το ελεύθερο δικαίωμα κάθε πολίτη της χώρας να επιλέγει όποια θρησκεία θέλει ή και καμία, χωρίς αυτό να αποτελεί πρόσκομμα στους υπόλοιπους τομείς της ζωής του, εσείς παλεύετε για τις ψήφους των πωρωμένων χριστιανών ή όσων δεν έχουν την πνευματική ευρύτητα να αντιληφθούν, ότι η πίστη ή μη σε οιδήποτε αποτελεί θεμέλιο λίθο των κοινωνιών που θέλουν να λένε πως βασιστηκαν στα διδάγματα του Διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης.

Και τι άλλο κάνετε, αγαπητέ μελλοντικέ Πρωθυπουργές; Συνομιλείτε με εκπροσώπους της ευρύτερης δεξιάς παράταξης, που δηλώνουν αντιμνημονιακούς μεν, βρίσκονται δε στην αντίπερα όχθη της ιδεολογίας σας. Τι είδους συνεργασία μπορεί να επιτευχθεί ανάμεσα σε τιμητές των μεγάλων δασκάλων του Σοσιαλισμού και σε εκπροσώπους του

Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια; Την ίδια στιγμή μάλιστα, που απορρίπτεται από τους πάντες και μετ' επιτάσεως οποιουδήποτε είδους συνεργασία ή συμπαράταξη με άλλα αριστερά κόμματα, εντός και εκτός Κοινοβουλίου; Δεν υπάρχουν δηλαδή κοινά σημεία έναρξης συζητήσεων με μαοϊκούς ή σταλινικούς, αλλά σκοπεύετε να συνεργαστείτε με παραφύδες του Καρατζαφερισμού;

Και τι άλλο κάνετε επίσης, αγαπητέ μελλοντικέ Πρωθυπουργές; Στην πρόβα τζενεράλε των εθνικών εκλογών, στις εκλογές για την τοπική αυτοδιοίκηση, δίνετε χρίσμα υποψήφιου του κόμματός σας σε ανθρώπους που στήριξαν τις μνημονιακές πολιτικές, που κάλεσαν στις εκπομπές τους υμνητές του Αδόλφου Χίτλερ και συνομίλησαν μαζί τους, σε άτομα που προκαλούν βδελυγμία στον κόσμο, σε πολιτικούς που λένε και ξαναλένε ότι το μνημόνιο δεν ήταν λάθος, σε βουλευτές που παλεύουν τα βράδια να ξεπλύνουν τα χέρια τους από το αίμα των νεκρών της χώρας. Άλλα το αίμα δεν βγαίνει. Γιατί το αίμα δεν είναι έναντι της ριζοσπαστικής, της κομμουνιστικής ή της σοσιαλιστικής, με εργαλεία αντίθετων και αντίστροφων πολιτικών πρακτικών. Και μπορεί να φαίνεται άκαρη η ακόμη και ξεπερασμένη συζήτηση για ιδεολογίες και πολιτικές αρχές, ιδιαίτερα όταν λόγω της κρίσης ο αντιμνημονιακός χαρακτήρας του πολιτικού διαλόγου δεσπόζει, ωστόσο, χωρίς σαφή ιδεολογική τοποθέτηση, διακριτά χαρακτηριστικά και ειλικρινείς κοινωνικές προτεραιότητες, οι εκλογές κι αν ακόμη κερδίζουν (σε μια ριζοσπαστική και προοδευτική κατεύθυνση) θα είναι μια χαμένη υπόθεση και μάλιστα σύντομη διάρκειας και με τραγικές συνέπειες. Η δε απειλή του φασιστικού αυταρχισμού, ως αντίπαλο δέος θα κρέμεται (ξανά) πάνω από το «κεφάλι» της Ιστορίας.

Όμως, κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ, αν αυτό το κόμμα που πάτε να δημιουργήσετε τώρα τους χωράει όλους, δεν χωράει πια εμένα. Στο χωνευτήρι της Ιστορίας δεν μπορώ να μπω και να συναγελαστώ με όλους όσους θεωρώ εχθρούς της ελεύθερης της ζωής μου. Αρνούμαι κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ να ξεπούλησω τις όποιες ιδέες μου στο βαθός της Τρόκιας και του μνημονίου. Η ψήφος ήταν για μένα κάτιοι ερό, έκρυβε δύναμη μέσα της, ήταν η ελεύθερη επιλογή ενός ανθρώπου που παλεύει για την ελεύθερία

ΜΙΑ ΕΤΕΡΟΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΙΓΑΝΗΣ.

Πάσης φύσεως αντιμνημονιακά υλικά

Η Καλή, η Κακή και η Άσχημη Αριστερά.

Σταύρος Αντύπας.

Η Αρχή της Χρονιάς βρήκε ανθρώπους, οικογένειες και «γενιές» εκεί ακριβώς που τους άφησε το τέλος της προηγούμενης. Το μόνο που φαίνεται να αποκτά ένα ιστορικό ενδιαφέρον, είναι οι προσεχείς εκλογικές διαδικασίες.

Τόσο στους αυτοδιοικητικούς θεσμούς της χώρας, όσο και στις ευρωεκλογές, κυρίως όμως στις διαφανόμενες με βεβαιότητα εθνικές εκλογές, όλο και περισσότεροι άνθρωποι εναποθέτουν τις όλες λιγότερες ελπίδες τους για μια άλλη πολιτική αντιμετώπιση της κατάστασης. Και μπορεί να φαίνεται άκαρη η ακόμη και ξεπερασμένη συζήτηση για ιδεολογίες και πολιτικές αρχές, ιδιαίτερα όταν λόγω της κρίσης ο αντιμνημονιακός χαρακτήρας του πολιτικού διαλόγου δεσπόζει, ωστόσο, χωρίς σαφή ιδεολογική τοποθέτηση, διακριτά πολιτικά χαρακτηριστικά και ειλικρινείς κοινωνικές προτάγματα και διατηρητικά χαρακτηριστικά; Μπορεί να αντισταθεί στα εξουσιαστικά κελεύσματα και να διατηρήσει την πολιτική ηθική της; Μπορεί να φέρει το επιθυμητό αποτέλεσμα μια Αριστερά που στο δρόμο της για την εξουσία, θα έχει αφήσει πίσω το σαρκίο της;

“Και μπορεί να βιώνουμε στιγμές όπου ένα μέτωπο αντιμνημονιακό φαντάζει σήμερα παντελώς δικαιολογημένα ως εθνικό ή κοινωνικό πρόταγμα, όμως το βασικό ερώτημα που πρέπει να απαντηθεί είναι μετά το μνημόνιο, τι;”

Η αναδιάρθρωση του πολιτικού πλαισίου και σκηνικού, με όρους απλά και μόνο αντιμνημονιακούς, δε σημαίνει τίποτα. Αυτό συμβαίνει

κεφαλής κεντρικών ή τοπικών οργανώσεων και κομματικών γραφείων, χρησιμοποιούν ανθρώπους και κινήματα για επικοινωνιακούς και μόνο σκοπούς και όχι για την πολυπόθητη πραγματική πολιτική και κοινωνική ζώμωση, όταν φυλλομετρούν στελεχιακά αξιώματα και περγαμηνές και με την πρώτη ευκαιρία εκφράζουν ή αποδέχονται διατυπώσεις με προσωπικούς λασπολογικούς χαρακτηρισμούς, με υπονοούμενα, εικασίες και προσβολές για «εξω-κομματικούς» ανθρώπους, τότε δυστυχώς, έχει χαθεί κάθε έννοια ηθικής στην Αριστερά. Και όχι απλά αυτό, αλλά η όποια στόχευσή της για αλλαγή των κοινωνικών σχηματισμών και συνθησιών, θα μείνει γράμμα κενό, θα αποτελέσει μια οριστικά χαμένη ιστορική δυνατότητα, καθώς μια άκρως συντηρητική και φοβική κομματική γραφειοκρατία με «επόνυμα» στελέχη, για άλλη μια φορά, θα έχει στείλει «ανώνυμους» ανθρώπους και «εξωπαραταξιακές» ιδέες στο πολιτικό απόστασμα.

“Εάν δηλαδή υπήρχε στον όρο «αντιμνημόνιο» πολιτικο-ιδεολογικός παρονομαστής, τότε η αντιμνημονιακή συγκυβέρνηση θα αποτελούσε παρελθόν εδώ και καιρό και ο πραγματικά αντιμνημονιακός λαϊκός παραγόντας, ενιαίος κι αδιαίρετος, θα είχε οδηγήσει σε άλλες πολιτικές εξελίξεις.”

Γιατί δε γίνεται τη στιγμή που καλείται η κοινωνία να επιβιώσει από τον οδοστρωτήρα της φτώχειας και της εξαθλίωσης και το διακύβευμα των εκλογών είναι το πιο κρίσιμο στη σύγχρονη ελληνική ιστορία, κάποιοι να συνεχίζουν να είναι «και με τον αστυνόμο και με τον ληστή». Δε γίνεται να ποδηγετούν δημοκρατικές διαδικασίες και να τις αντικαθιστούν με διορισμούς κολλητών, ούτε να συνδιαλέγονται με ταξικούς αντιπάλους αφήνοντας στο έλεος της εκλογικής αρένας Δημοτικούς Δον Κιχώτες και τίθοντας παραπλανητικά την απειλή της κομ-

ματικής προσφοράς σε μέλη και φίλους, να διαμορφώνουν έναν πειθήνιο εκλογικό στρατό που οφείλει να υπακούει σε εκλογικούς μονόδρομους.

Αν αντίθετα, ξεπεράσει το σύνδρομο ή τον αυτοσκόπο της εξουσίας, αν δεν αντικαταστήσει την ουτοπία και την ιδεολογία με αμφιβίολες διαχειριστικές εκδοχές, αν δεν σπεύσει να εξαρχηρώσει αιδιάκριτα την κάθε λογής κομματική προσφορά χωρίς ποιοτικά και ουσιαστικά κριτήρια, αν αφουγκρασθεί τίμια, ανιδιοτελώς, ισότιμα και δημιουργικά την κοινωνία και τα κινήματα και αν επαναφέρει την πολιτική και την ηθική της στο προσκήνιο, τότε η κοινωνία και δη τα λαϊκά στρώματα όχι απλά θα συστρατευθούν μαζί της, αλλά θα της δώσουν και το απαραίτητο χέρι βοήθειας για το επόμενο βήμα. Σε κάθε άλλη περίπτωση, είναι καταδικασμένη να αποτύχει και τότε η υπεροψία, η αλαζονεία, η αδιαλλαξία και η ατολμία της, θα έχουν αποβεί καταστροφικές. Δεν υπάρχει λοιπόν περιθώριο για την Αριστερά εδώ που έφθασαν τα πράγματα, παρά μόνο να ξεπεράσει πάση θυσία την κακή, την άσχημη αλλά ακόμη και την καλή πλευρά της. ■

ΣΑΝ ΧΘΕΣ ΣΤΟΡΥ

Παιδιά, σηκωθείτε

Οταν καμπάνες ακούγονται...

Ελένη Αθανασοπούλου

Φίλες και φίλοι, στη νέα ανγή που ξημερώνει για τη χώρα αλλά και για ολόκληρο τον ελληνισμό που βρίσκεται διασκορπισμένος σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, αισθανόμαστε την ανάγκη να ζητήσουμε μια μεγάλη συγγνώμη για τα λάθη μας, για τις υπερβολές μας, για τη δυσπιστία μας απέναντι σε θεσμούς και κόμματα, για όλα αυτά τα σφάλματα που εμείς διαπράξαμε τόσα χρόνια στέλνοντας τη χώρα στον Καιάδα -μεταφορικώς

και κυριολεκτικώς.

*

Εμείς, κυρίες και κύροι, εμείς φταίμε για όλα. Δεν πιστέψαμε ποτέ τις καλές προθέσεις του κυρίου Πρωθυπουργού και του ξεχωριστού του επιτελείου, δεν δείχαμε ποτέ εμπιστοσύνη στα όσα διεκρίνε στα αμέτρητα Ζάπτεια που μας κάλεσε να τον ακούσουμε, ειρωνευτήκαμε όταν εκείνος έφτασε μέχρι το Βερολίνο και ζητιάνεψε έστω κι ένα βλέμμα της Καγκελαρίου της Ευρώπης, φωνάζαμε ότι τάχα μου στελεχώνει τα Υπουργεία του με τηλεβιβλιοπάλες και πρώην τσεκουροφόρους, ότι χαϊδεύει τρυφερά τα αυτιά των ακροδεξιών συμμοριών που βγήκανε στους δρόμους με μαχαίρια και σκότωσαν τα παιδιά μας, μας είπε ότι η Ελλάς θα αναλάβει την Προεδρία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και καγχάσαμε, και τι μας νοιάζει εμάς κύριε Πρωθυπουργέ, εδώ πηδάμε από τα μπαλκόνια κάθε νύχτα, τίποτα δεν εκτιμήσαμε, τίποτα.

μεν να αποδεχθώμεν ότι και η Πολιτεία έχει το δικαίωμα να συνάπτει γάμους. Και παρατηρείται έτσι το φαινόμενο διάφοροι ανώμαλοι να δηλώνουν ενώπιον των βλαχοδημάρχων πως θέλουν να ζήσουν το υπόλοιπο του βίου τους μαζί. Αναγκασθήκαμε αγαπητό μου κοπάδι να αποδεχθούμε την άσχημη αυτή τροπή των πραγμάτων, αφού τελούμε σε μυστική συμμαχία με τις Πολιτειακές Αρχές του τόπου, οι οποίες, επειδή γνωρίζουν την επίδραση που έχουμε εφ' υμάν, μας διαθέτουν πληθώρα διευκολύνσεων, ατελειών και φοροαπαλλαγών, προκειμένου να πλουτίζουμε αδιακρίτως -πάντα εις το όνομα του ενός και μοναδικού θεού, του Χρήματος.

Επειδή τα περισσότερα μυστήρια τα γνωρίζετε ήδη, καθώς έχουμε επιβάλλει τη διδασκαλία του Χριστιανισμού ως μάθημα υποχρεωτικόν εν τω Σχολείῳ, συχίως Φιλοσοφίαν αλλά ως Θρησκείαν, και παρακαλώ θερμά ως παραπτήρας τη διαφορά, καταρρίπτοντας έτσι στην ουσία το Διάταγμα των Μεδιολάνων και επιβάλλοντας στον αιγοπροβάτειο λάθο να πιστεύει εις δυνάμεις αόρατας, μεγαλυτέρας και ακατανίκητας, δεν θα αναφερθώ περαιτέρω εις τα άλλα μεγάλα Μυστήρια της Θρησκείας μας, παρά μόνον εις την μεγάλην Εορτήν των Θεοφανείων, καθ' ήν εορτάζομεν την Βάπτισην του Ιησού Χριστού εν Ιορδάνῃ Ποταμόν από τον Ιωάννη το Βαπτιστή, το κεφάλι του οποίου εμαγείρεψε αργότερα η Σαλώμη ογκρατέν. Μετά τη μεγαλειώδη λειτουργία ταύτης της ημέρας, και αφού μιλιούνται κόσμος κατακλύζει τους ιερούς ναούς -τόσοι πολλοί, που οι μισοί από δαύτους να κατέβαιναν στα συλλαλητήρια

του διαβόλου θα είχε πέσει προ πολλού η Ιερά Κυβέρνησης- οι παπάδες παίρνουν στηράντα τα σπίτια βρέχοντάς τα με αγιασμένο νερό, δηλαδή με νερό της βρύσης, και τσεπώνταν μαύρα τα δεκάευρα που τους χώνουν εις τας τσέπας των οι iεροί πιστοί, δίνοντας έτσι ένα υπέροχο εορταστικό μάθημα επαγγελματικού προσαντολισμού στους νέους μας.

Ποίμνιο, σου εμίλησα την σήμερον για τα έργα και τις ημέρες της χριστιανικής μας θρησκείας, δια τον λόγον του ούτι έρχονται εκλογές, εις τας οποίας υφίσταται κίνδυνος μετά από πολλά έτη να μην επικρατήσει το Ιερόν Δόγμα Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια -στα σανσκριτικά τούτο λέγεται Αίμα-Τιμή-Αποβράσματα Κομμουνιστογενή- και ημείς όλοι δέον δύως προσέξουμε τα νώτα μας. Εάν ο Σύριζας θελήσει να κυβερνήσει θα πρέπει να καταλάβει ότι αι ημέτεραι δυνάμεις του Σκοταδισμού δεν θα υποχωρήσουσιν, και ότι ημείς δέον δύως διατηρήσωμεν άπαντα τα εκ του Σουλτάνου ακόμα εις ημάς παραχωρηθέντα προνόμια, άλλως ουδεμία Κυβέρνησης πρόκειται να έχει μέλλον εις ταύτην την πανέμορφην χώραν με τα τόσο υπάκουα αιγοπρόβατα.

Πρέπει βέβαια να παραδεχθούμε, πως οι μελλοντικοί κυβερνήτες του τόπου έχουν ήδη αρχίσει και στρογγυλεύουν τας απόψεις τους περί αθεΐας, ανεξιθρησκίας και Χριστιανισμού. Έχουν μάλιστα γίνει τόσο στρογγυλοί, που μετατρέπονται αργά αργά σε μια τεράστια μπάλα που κατρακυλάει από τις βουνοπλαγιές του Αίνου και καταπλακώνει όλους όσοι πίστεψαν -όχι στη μετά θάνατον ζωή, αλλά στην Ελευθερία.

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ...

persona non grata

...από το σπειροειδές της Ιστορίας.

Sine Lege

Αγαπητέ Πρωθυπουργέ,
όχι εσείς καλέ, ο άλλος, ο νέος, ο ορμητικός.

Αγαπητέ κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ, θα ήθελα με όλο το θάρρος να σας εκφράσω την πλήρη απογήτευσή μου για τα όσα παρακολούθω να λαμβάνουν χώρα τον τελευταίο καιρό εντός των κόλπων του κόμματος της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Επιτρέψατε μου, κύριε μελλοντικέ Πρωθυπουργέ, πρωτίστως μια μικρή υποκειμενική ανασκόπηση των τελευ-

τίων χρόνων. Μάιος του 2012. Τρομοκρατία εντός και εκτός της χώρας. Άμα βγει ο Σύριζα θα βγούνε οι άπλυτοι με τα κονσερβοκόντια στους δρόμους και θα μας σφάζουν ζωντανούς αδέρφια, μια περιληφτη του έλεγαν τα κανάλια, τα ενημερωτικά sites και φυσικά οι εφημερίδες. Ταυτόχρονα, οι Ευρωπαίοι απειλούσαν ανοιχτά πως σε περίπτωση που ο λαός διαπράξει το λάθος και δεν στηρίξει τους μιημο

γονδάνε για την ελευθερία. ανεβαίνουμε αντίθετα με το αμάξι μας τους δρόμους, κατεβαίνουμε, τους σκοτώνουμε και φεύγουμε, ενώ οι ένστολοι με το πλεόνασμα παρά πόδας κοιτάνε. και θα προχωρήσουμε. θα σφάξουμε τους γκέι. ύστερα τους τρανεξουάλ. μετά θα βάλουμε φωτιά στα εξάρχεια και θα κάψουμε ζωντανούς όλους τους αναρχικούς. κι ύστερα θα κατέβουμε στο πέραμα και θα περιλάβουμε και τους κομμουνιστές με τα στυλάρια. θα τους φάμε ζωντανούς κι αυτούς. κι στο τέλος θα μείνουμε εμείς, τα εικονοστάσια και τα σκουλήκια.

“χαμογελοκτονία εκ προθέσεως”

κάπως έτσι θα κυλήσει λοιπόν η ζωή. κι όλο λέω καιρός να βγάζω διαβατήριο για κάπου μακριά από τη σήνη, κι όλο μένω εδώ κολλημένη. να σκουπίζω τα δάκρυά μου με βία τραβώντας το δέρμα μου μαζί με τα αλμυρά υγρά από το πρόσωπό μου και να φαντασώνομαι φωτιές που δεν θα αφήνουν στάχτες. άσταχτες φωτιές που θα κάψουν το λευκό της παράνοιας. το γκρίζο του αγοραίου έρωτα. το μωβ της μεγάλης παρασκευής. το μπεζ της απάθειας. το κίτρινο της συνήθειας. το πορτοκαλί του πόνου.

κι ύστερα το ξανασκέφτομαι. και λέω να σηκωθώ από το γραφείο. να πω συγγνώμη, με καλεί η ζωή. να κατέβω στο αυτοκίνητο. να λύσω μετανιωμένη το χαμόγελο μου και να το ξαναφορέσω. να βγω στην κηφισίας, να σκαρφαλώσω στα φανάρια και να τα απορυθμίσω. κανείς να μην μπορεί να πάει πουθενά. να μην υπάρχουν άνωθεν εντολές. να αναγκαστούν οι άνθρωποι να συνεννοηθούν επιτέλους. να μιλήσουν. να φωνάξουν. να αγαπήσουν.

συγγνώμη αφεντικό. συγγνώμη φανάρια. συγγνώμη συνήθεια.

με καλεί η ζωή. ■

ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ (ΕΠ)ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Νυν απολύεις τις ψήφους σου, Δέσποτα

Σκέψεις νηστικές και νηστίσιμες...

γράφει το
(α)κακο αρνι.

Πιστό μου κοπάδι,

καλώς ήρθατε στην καθιερωμένη λειτουργία της Κυριακής.

Σήμερα, ως καλός βοσκός, θα κηρύξω στο πομπίνι μου - δηλαδή τα πιστά μου γιδοπρόβατα- τις αρχές του σκοταδισμού. Όλα αυτά δηλαδή που σας μαθαίνουμε από τα μικρά σας χρόνια για να έχετε κάπου να στηριχθείτε, να ακουμπήσετε, να αφεθείτε και να ξεχάσετε την ατομική σας δύναμη και το πόσα μπορείτε να κα-

ταφέρετε χωρίς παλαιά και καινά δαιμόνια να σας ταλανίζουν το κεφάλι.

Αρχής γενομένης από τα μικρά σας χρόνια, μάθαμε στις μαμάδες και τους μπαμάδες σας να σκάνε το παραδάκι στους παπάδες προκειμένου να σας δώσουν ένα όνομα χριστιανικότατον, να σας βουτήξουν δια της βίας στην κολυμπήθρα και να σας μάθουν από την εναίσθητη βρεφική ηλικία πως ο θεός είναι κάτι αόρατο μεν, υπαρκτό δε, κάτι που πρέπει να το φοβάστε γιατί είναι παντοδύναμο, και κάτι γενικώς στο οποίο πρέπει να μάθετε να πιστεύετε χωρίς να ρωτάτε πολλά πολλά γιατί θα σας πάρει κανένας διάολος στο τέλος. Τα μωρά περνάνε ένα αληθινό βασανιστήριο αφού τα γδύνουν μέσα στο κρύο και μπροστά σε θείους και θείες που κρυφογελάνε κοιτώντας τα απόκρυφά τους, τα λούζουν με λάδι, τους κόβουν τα μαλλιά και εν συνεχείᾳ ένας μιουσάτος τυπάκος τα παίρνει από τη μητρική αγκαλιά και τα βουτάει μέσα στο νερό ψέλνοντας σε ακατανόητη γλώσσα, και ταυτόχρονα όλοι γελάνε και είναι πολύ χαρούμενοι με αυτό που συμβαίνει, την ώρα που τα άτυχα βρέφη προσπαθούν να συνέλθουν από την τρομάρα. Φυσικά, με όλη αυτήν την εμποροπανήγυριν που λαμβάνει χώρα εντός του ιερού ναού, οι εξίσου ιερές οξίες του Καπιταλισμού ικανοποιούνται εις το έπακρον, αφού γονείς και νονοί βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη για ρούχα, κοσμήματα, λαμπάδες, παπάδες, ψαλτάδες, γλυκά, τραπε-

ζώματα, στολισμούς και πάει λέγοντας. Και όλα αυτά, για μια απλή ονοματοδοσία, που ο δυτικός πολιτισμός μας επιτρέπει να την κάνουμε με μια ανέξδη διαδικασία που διαρκεί περίπου πέντε λεπτά μπροστά από το γκισέ του Αλξαρχείου της πόλης μας. Και αυτό, πιστό μου ποιμνιονίο, είναι το Ιερόν Μυστήριον της Βαπτίσεως.

Εν συνεχείᾳ, εάν ο καλός Χριστιανός θελήσει να αναπαραχθεί, ο χριστιανικός θεός του δίδει την ευκαιρίαν ταύτην μέσω του Ιερού Μυστηρίου του Γάμου. Προσοχή, ο Γάμος τελείται μόνον σε περίπτωση που δύο ετερόφυλα άτομα αποφασίσουν να δώσουν στο Χριστιανισμό απογόνους, αλλιώς ο Γάμος είναι ανίερος και ανόσιος. Σύμφωνα με τα διδάγματα των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας μας, η σεξουαλική επαφή επιτρέπεται μόνον σε περίπτωση αναπαραγωγής και ποτέ δια ίδιαν ευχαρίστησιν. Οστις επιθυμεί να συνουσιάζεται με άλλο άτομο μόνο για την ευχαρίστηση της στιγμής θεωρείται δαιμονισμένος και δέον όπως εξοριστεί από τους κόλπους της θρησκείας μας, ως πράκτορας της Ε.Υ.Π. και του Εξαποδώ. Επιπλέον, οι ομοφύλοι που ομοιογουμένως έχουν παραστρατήσει από το δρόμο του θεού, δέον όπως μαστιγώνονται δημοσίως και εν συνεχείᾳ δέον όπως υπανδρεύονται δια της βίας με αλλόφυλα άτομα, προκειμένου να επανέλθουν στο σωστό δρόμο. Δυστυχώς, μετά από πολλά χρόνια, ηναγκάσθη-

πτυξή. Και τώρα στεκόμαστε αμίλητοι και ντροπιασμένοι μπροστά στο ελληνικό θαύμα. Μπροστά στην Ελληνική Προεδρία. Μπροστά στα όσα καταφέραμε μετατρέποντας τη μισή χώρα σε νεκροταφείο και την άλλη μισή σε κάδο μη ανακυκλώσιμων σκουπιδιών. Σιωπώμενοι γιατί βγήκαμε τόσο λάθος όλοι εμείς οι δύσπιστοι, όλοι εμείς οι αντιδραστικοί, όλοι εμείς που βυθίσαμε τη χώρα σε εμφυλιακό κλίμα, που σπείραμε τον πανικό και την καταστροφή την ώρα που οι ιθύνοντες έχτιαν τη νέα Ελλάδα. Μια Ελλάδα ισχυρή, με αντισυνταγματικούς νόμους, με νέες φυλακές υψηλής ασφαλείας, με πολίτες μόνιμα υπνωτισμένους, με κανάλια χωρίς άδειες, με καναλάρχες που είναι ταυτόχρονα εργολάβοι των δημοσίων έργων, με βουλευτές που αγαπούν την τσέπη τους πιότερο από οτιδήποτε άλλο, ένας όμορφος κόσμος αγγελικά πλασμένος, απόλυτα προσαρμοσμένος στα παγκόσμια πρότυπα εκφασισμού και νεοφιλελευθερισμού, μια χώρα που θα αποτελέσει πεδίο δόξης λαμπρό για τα παιδιά που (δεν) θα γεννήσουμε.

Σωπάστε πια, δεν ακούτε τις καμπάνες της νίκης που ηχούν;

*

Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, φανήκαιμε αχάριστοι ακόμα και ενώπιον εκείνων που στάθηκαν από την άλλη πλευρά του ποταμού Κβάλι, που μας υποσχέθηκαν ότι μπορούν να σταματήσουν την καταστροφή, φτάνει να σταθούμε δύπλα τους, που βγήκαν σε μπαλκόνια και σε ταράτσες και φώναξαν ότι είναι σοσιαλιστές, ότι θα σκίσουν το μνημόνιο όπως σκίζουν οι εξαγριωμένοι και καταπιεσμένοι μαθητές της Εγνατίας: της κατάληψης της εξουσίας.

Η περήφανη Ελλάς αποδεικνύει περίτρανα πως έχει ιστορική μνήμη χρυσόψηρο, λησμονώντας τα ιστορικά γεγονότα των τελευταίων εξήντα χρόνων, έχενωντας τους λαϊκούς αγώνες, το αίμα που χύθηκε στα βουνά και το δάκρυ που χύθηκε στη Βάρκιζα από κάτι άντρες ίσαμε κει πάνω όχι ρε παιδιά, δεν θέλουμε να πάμε μπροστά, θέλουμε να ξαναπάμε πίσω, θέλουμε να καταπάτηστοι τοπούς μόνιμα δεν έχουν πλάνο αλλά έχουν οι εξαγριωμένοι και καταπιεσμένοι μαθητές τα βιβλία τους στο τέλος της χρονιάς, τολμήσαμε και ασκήσαμε κριτική στους αυτόκλητους σωτήρες του τόπου που μόνιμα δεν έχουν πλάνο αλλά έχουν

σετε πάλι το Μπελογιάννη και να σκοτώσετε για δεύτερη φορά τον Λαμπράκη, ξεχάσαμε, δεν θυμόμαστε τίποτα, θέλουμε να φαγωθούμε σαν τα σκυλιά πριν τις εκλογές, μέχρι και οι δεξιοί μας κοιτάνε και γελάνε, θέλουμε επιτέλους την εξουσία και θα την πάρουμε χωρίς να μας ενδιαφέρει το ιδεολογικό κόστος.

*

Δηλαδή ρε αχάριστε λαέ, τι θέλεις πια; Η Δεξιά με τις ευλογίες του Συντηρητισμού και του Νεοφιλελευθερισμού δεν σου κάνει, η Αριστερά με τις ευλογίες της Αμερικής δεν σου κάνει, όλα σου βρωμάνε, πουθενά δεν σε βρίσκουμε, βουλώστε το επιτέλους ανθρωπάκια με τις άδειες τσέπες και τα γεμάτα όνειρα, μας ενοχλείτε την ώρα που προσπαθούμε να σώσουμε τον τόπο.

Οχι αγαπητές φίλες και φίλοι, δεν μας ενδιαφέρετε. Και μην ξανατολιμήσετε να αμφισβητήσετε το αριστερό μας προφίλ. Εμείς φταίμε δηλαδή που το δεξιό μας προφίλ είναι εκείνο που γράφει καλύτερα στις κάμερες των καναλιών;

*

Σε μια κρίσιμη καμπή της ιστορίας, η κινητοποίηση του κυρίαρχου λαού είναι η μόνη λύση. Κανένας σωτήρας δεν θα πέσει στις αγκαλιές μας ως μάννα εξ ουρανού. Ας οργανωθούμε μακριά από τοξικούς ανθρώπους και καταστάσεις, δεν τους έχουμε ανάγκη εξάλλου. Ας μην επαναλάβουμε τα ίδια ιστορικά λάθη.

Ας γράψουμε επιτέλους εμείς τη νέα Ιστορία. Άλλως, αγαπημένες Γιάννη Ρίτσο, οι μόνες καμπάνες που θα σημάνουν θα είναι εκείνες της κηδείας μας

δυνη προσέγγιση της Ε.Ε. για χαλάρωση των στόχων μείωσης εκπομπών αερίων. Χαλάρωση, η οποία απέχει κατά πολύ από τις προσταγές της επιστήμης σχετικά με την κλιματική αλλαγή και υποχωρεί από τον όποιο προηγούμενο προγραμματισμό για τον εκσυγχρονισμό του ευρωπαϊκού ενεργειακού μοντέλου σε πιο φιλικά πρότυπα.

Έπομένως, αν και δεν έχουν περάσει δύο χρόνια από τις τελικές προτάσεις των αρμοδίων ευρωπαϊκών οργάνων για συντονισμό δράσεων με την παγκόσμια κοινότητα, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή δείχγει να υπαναχωρεί από τις έως τώρα προτάσεις και υποδειξεί της επιστημονικής κοινότητας. Αντ' αυτού προτείνει αποδέσμευση από τις ενδεδειγμένες ενεργειακές και κλιματικές πολιτικές της Ε.Ε. έως το 2030. Αξίζει να σημειωθεί οτι ο στόχος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής είναι η συγκράτηση της αύξησης της παγκόσμιας θερμοκρασίας στους 2°C μέσω της μείωσης εκπομπής αερίων του θερμοκηπίου και της διείσδυσης Α.Π.Ε. στο ενεργειακό μοντέλο της Ευρώπης, μόλις προ ολίγων 24ώρων.

Άραγε, από πού προκύπτει αυτή η «αισιοδοξία» της Ε.Ε. για την Κλιματική Αλλαγή, ώστε να σπεύσει σε αυτήν την άτακτη υποχώρηση; Με αριθμητή τα νούμερα και τα μεγέθη που αντιπροσωπεύουν τον προσανατολισμό της παγκόσμιας οικονομίας και (κοινό) παρονομαστή τις επιπτώσεις της καθεστώσας μορφής ανάπτυξης, το τελικό κλάσμα, δεν δείχνει αισιόδοξο. Φαινόμενα όπως αυτά του θερμοκηπίου και της αλόγιστης και σπάταλης εκπομπής αερίων, της υπερθέρμανσης του πλανήτη και της ενεργειακής του εξαντλησης έχουν ήδη αρχίσει την καταστροφική τους πορεία. Επομένως η προτεινόμενη από την Επιτροπή αδράνεια για τους όρους που επέβαλαν διεθνείς συμφωνίες για περιορισμό των αιτιών της κλιματικής αλλαγής δεν δικαιολογείται. Ειδικά τώρα που ο σύγχρονος κόδιμος θα μπορούσε να τα αντιμετωπίσει δραστικά και έγκαιρα, άν θετικά διέθετε και την ανάλογη πολιτική βούληση. Το ερώτημα είναι πόσο αναγκαία και επίκαιρη θα ήταν μια τέτοια ουσιαστική πολιτική στόχευση, σε μια Ευρώπη που προσπαθεί αυτή την εποχή να βρει λύση στο τεράστιο χρέος της και τις παρενέργειές του, με αποτέλεσμα μια περιβαλλοντική συζήτηση να φαίνεται αυτή τη στιγμή περιττή πολυτέλεια;

Για την Ελλάδα, σύμφωνα όχι με κάποια ακραία οικολογική οργάνωση ή κάποια -όπως πολλοί αναφέρουν- πρώην

«γραφική συνιστώσα της αριστεράς», αλλά σύμφωνα με την ίδια την Τράπεζα της Ελλάδας, το κόστος μόνο από την κλιματική αλλαγή και χωρίς να υπολογίζεται η επιβάρυνση της κλιματικής αλλαγής από τις μελλοντικές εξορύξεις υδρογονανθράκων για την ελληνική οικονομία θα είναι τεράστιο. Επίσης η σωρευτική ζημιά από τις αντι- κλιματικές πολιτικές θα ήταν μη αναστρέψιμης.

Όλα αυτά βέβαια, φαντάζουν ψιλά γράμματα, για τους πολιτικούς εκείνους κομιστές στην Ελλάδα αλλότριων και αλλοτριωμένων συμφερόντων, που επιδιώκουν ανεξαρτήτως κόστους, την εύρεση πόρων και πρωτογενών πλεονασμάτων, εις βάρος των φυσικών πλεονεκτημάτων της χώρας. Αξίζει άραγε η όποια έστω και με πιθανότητες επιστημονικής φαντασίας οικονομική ανάκαμψη, εάν θυσιαστεί η προοπτική της χώρας σε βάθος δεκαετιών, σε ανθρώπινους και φυσικούς πόρους; Αξίζει, η επιδιωκόμενη για το 2047 εξόφληση των μηνυμονιακών χρεών, όταν περίπου 20 χρόνια μετά, θα έχουν ολοκληρωτικά εξαφανισθεί, οι αναγκαίοι για επιβίωση φυσικοί πόροι ενώ τιμήματα του πληθυσμού θα έχουν εξοριστεί από τις πόλεις και τα χωριά των παπούδων τους;

Μια πρόσφατη μελέτη που είδε το φως της δημοσιότητας σχετικά με την άνοδο του επιπέδου της θάλασσας από το λιώσιμο των πάγων εξαιτίας της κλιματικής αλλαγής, εξαίρετε π.χ. την Κεφαλονιά, από τις περιοχές βύθισης. Κι όμως, κάτι τέτοιο δεν μπορεί να αποτέλεσει αφορμή για πανηγυρισμούς ή εφησυχασμό.

“Πόσο αναγκαία και επίκαιρη θα ήταν μια τέτοια ουσιαστική πολιτική στόχευση, σε μια Ευρώπη που προσπαθεί αυτή την εποχή να βρει λύση στο τεράστιο χρέος της και τις παρενέργειές του, με αποτέλεσμα μια περιβαλλοντική συζήτηση να φαίνεται αυτή τη στιγμή περιττή πολυτέλεια;”

Γιατί την ίδια στιγμή, λόγω της επιγενόμενης μεσοσταθμικής ανόδου της θερμοκρασίας, της παραπεταμένης ανομβρίας και ξηρασίας, των έκτακτων και επικίνδυνων ακραίων καιρικών συνθηκών, παραδοσιακοί τομείς οικονομικής δραστηριότητας θα έχουν εκλείψει, άνθρωποι θα έχουν οδηγηθεί στη μετανάστευση και ο φυσικός πλούτος θα έχει αλλοιωθεί σε τέτοιο σημείο, ώστε ακόμη και η Κεφαλονιά να θυμίζει έναν άλλο τόπο, αφρικανικών χαρακτηριστικών. Επομένως, δεν έχει καμία απολύτως σημασία η όποια διάσωση ενός οικονο-

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ ΤΩΝ ΛΕΠΤΟΥ ΚΡΑΥΓΗΣ

ενός λεπτού κραυγή
απορυθμίστε τα φανάρια τους

Sine Lege

“μα γιατί τα μάτια σου γυαλίζουν;
γιατί εγώ κλαίω πάντα. θα κλαίω
για πάντα, τ’ ακούς;”

στέκομαι στη γωνία του γραφείου. παίζω κρυφτό με το απρόσωπο ρήμα πρέπει. κοιτάζω στο πλάι την κηφισίας που τόσο μισώ. τώρα τελευταία όλο και περισσότερο μισώ. όλο και περισσότερους. νομίζω πια σας μισώ όλους σας. ξέρεις ποιος γεννάει το μίσος; η υπερβολική αγάπη. δεν γίνεται να ζούμε πάντα βλέπεις στη φωτεινή πλευρά του φεγγαριού. υπάρχει και η άλλη πλευρά. είτε τη βλέπεις, είτε παριστάνεις πως έχεις πολλή μυωπία και δεν βλέπεις μέχρι εκεί πάνω, εκείνη θα είναι πάντα εκεί. στέκομαι που λες στη γωνία του γραφείου και ανταλλάσσω τις τυπικές καλημέρες με τον υπόλοιπο κόσμο εδώ μέσα - παρατήστε με ήσυχη, πως στο διάολο ανοίγουν αυτά τα τζάμια, όπου να ‘ναι έρχεται ο πήπτερ παν να με πάρει- αλλά η άκρη του ματιού μου παραμένει κολλημένη στον πιο άσχημο δρόμο ίσως της πόλης μας. ακούω στο ραδιόφωνο πως τα ξημερώματα είχαμε κρούσμα τρομοκρατίας, καθώς παγιδευμένο αυτοκίνητο με εκρηκτικό μηχανισμό εξερράγη στη συμβολή των οδών μπλα μπλα και αναρωτιέμαι αν στην πόλη μας τη νύχτα που μας πέρασε είχαμε κανένα κρούσμα έρωτα, πάθους, διακρύων, σωματικών νυρών, κάτι τελωστάνων από αυτά που δεν ανακοινώνονται στα πρωινά δελτία ειδήσεων αλλά σε

μα γιατί τα μάτια σου γυαλίζουν; γιατί εγώ κλαίω πάντα. θα κλαίω για πάντα, τ’ ακούς; πετάγομαι σαν ελατήριο. κλείνομαι στην τουαλέτα. τι έχεις, δεν είσαι πολύ καλά. ποτέ δεν είμαι καλά. αλλά σήμερα θέλω να το βλέπετε όλοι. κλείδωσα το χαμόγελό μου στο πορτ παγκάς του αυτοκινήτου μου. το φίμωσα, το έδεσα χειροπόδαρα και το άφησα εκεί. μετά το οχήμαρο θα πάρω το αυτοκινήτά μου και θα πάω σε μια ερημιά. έτσι έχω δει στις ταυτίες να κάνουν οι δολοφόνοι. θα διαμελίσω το χαμόγελό μου και θα πετάξω τα κομμάτια του στη θάλασσα.

χαμογελοκτονία εκ προθέσεως.

μην με αθωώσετε κύριοι ένορκοι. θέλω να με κλείσετε στη φυλακή. εκεί που οι άνθρωποι σωφρονίζονται. έτσι δεν μας μάθαιναν στη σχολή; μα ξέρετε κύριοι ένορκοι, έχω τη φρικτή υποψία πως εκεί μέσα οι άνθρωποι δολοφονούνται πολλάκις. τους σκοτώνουν και τους ξανασκοτώνουν. πρώτα την αξιοπρέπειά τους. ύστερα τη θέληση για ζωή. κατόπιν την πίστη σε οιδηπότε άμορφο. κι ύστερα εν μέσω βασανιστηρίων τους αφαιρούν και τη ζωή. θέλω να με βάλετε κι εμένα εκεί με τις βουλευτικές έδρες από δρυ. οι μαυρογιαλούροι δεν είναι ανέκδοτο. οι μαυρογιαλούροι είσαι εσύ. πώς να στο πω αδερφάκι μου. πνιγμός. πάλι μαζεύονται οι τοίχοι του δωματίου. έρχεται προς τα πάνω μου ολόκληρο το γραφείο. έβγαλε δόντια και νύχια και έρχεται να με κατασπαράξει. πρώτα μου έφαγε τους φρονιμίτες. ύστερα τις αμυγδαλές. κατόπιν κατασπάραξε τα όνειρά μου. στη συνέχεια προχώρησε μέσα στο κορμί μου και κατακάθισε στη μέση του στομαχιού μου. ότι τρώω να το ξερνάω. ότι εύχομαι να γίνεται εφιάλτης. ότι ερωτεύομαι να πεθαίνει. έχω πίσσα στα πνευμόνια και γραφεία στο στομάχι. από τι πέθανε αυτή; θα ρωτάει ο κόσμος. από γραφείο.

“συγγνώμη αφεντικό. συγγνώμη φανάρια. συγγνώμη συνήθεια. με καλεί η ζωή.”

μα γιατί τα μάτια σου γυαλίζουν; γιατί εγώ κλαίω πάντα. θα κλαίω για πάντα, τ’ ακούς; πετάγομαι σαν ελατήριο. κλείνομαι στην τουαλέτα. τι έχεις, δεν είσαι πολύ καλά. ποτέ δεν είμαι καλά. αλλά σήμερα θέλω να το βλέπετε όλοι. κλείδωσα το χαμόγελό μου στο πορτ παγκάς του αυτοκινήτου μου. το φίμωσα, το έδεσα χειροπόδαρα και το άφησα εκεί. μετά το οχήμαρο θα πάρω το αυτοκινήτά μου και θα πάω σε μια ερημιά. έτσι έχω δει στις ταυτίες να κάνουν οι δολοφόνοι. θα διαμελίσω το χαμόγελό μου και θα πετάξω τα κομμάτια του στη θάλασσα. θα διαμελίσω το χαμόγελό μου και θα πετάξω τα κομμάτια του στη θάλασσα. θα διαμελίσω το χαμόγελό μου και θα πετάξω τα κομμάτια του στη θάλασσα. θα διαμελίσω το χαμόγελό μου και θα πετάξω τα κομμάτια

στον τουριστικό τομέα; Τι σκοπεύετε να κάνετε για τα θέματα της προσβασιμότητας (αεροπορική και θαλάσσια πρόσβαση);

(9)
Νέες τεχνολογίες.

Έχουν περάσει πολλά χρόνια από την εποχή που τα Κοινωνικά Πλαίσια Στήριξης έβαλαν ως στόχο την Κοινωνία της Πληροφορίας ή την Ψηφιακή Σύγκλιση αλλά η πραγματική ενσωμάτωση των νέων τεχνολογιών στο δημόσιο τομέα αλλά και ευρύτερα στην κοινωνία παραμένει ζητούμενο. Υφιστάμενες δομές (π.χ. Δίκτυο Οπτικών Ινών στο Αργοστόλι, Ασύρματο Δίκτυο στο Ληξόυρι κλπ.) παραμένουν αναξιοποίητες, ενώ επιτυχημένες παρεμβάσεις δεν επεκτάθηκαν ποτέ στο σύνολο του Δήμου. Πώς σκοπεύετε να αξιοποιήσετε τις νέες τεχνολογίες στην λειτουργία του Δήμου και πως σκοπεύετε να αντιμετωπίσετε τα θέματα κατάρτισης του πρωτοποριακού; Τι δράσεις και παρεμβάσεις θα εφαρμόσετε για την αξιοποίηση των

νέων τεχνολογιών από την τοπική κοινωνία και τους επαγγελματίες;

(10)
Διοικητική Οργάνωση – Καλλικράτης.

Η εφαρμογή του Καλλικράτη δημιουργήσει Δήμους που θέτουν σε δοκιμασία την αρχή της εγγύτητας προς τον πολίτη. Στην Καποδιστριακή δομή των μικρότερων Δήμων ήταν απαραίτητη η λειτουργία διαδημοτικών δομών και συνεργασιών για την εξοικονόμηση πόρων. Αντίθετα στην Καλλικράτη εκδοχή είναι απαραίτητη η δημιουργία αξιόπιστων και αποδοτικών τοπικών υπηρεσιών-παραρτημάτων για την εξυπηρέτηση του δημότη στα δημοτικά διαμερίσματα. Αυτό δεν εφαρμόστηκε στην προηγούμενη θητεία ενώ ταυτόχρονα η λογική των περικοπών ερήμωσε περισσότερο την περιφέρεια του νησιού.

Ποια η θέση σας σε σχέση με το χωροταξικό ζήτημα που έχει αφήσει ανοιχτό η Κυβέρνηση; Ένας Δήμος η Κεφαλονιά ή περισσότεροι και ποιοι; Πώς θα

οργανώσετε τις υπηρεσίες του ενιαίου Δήμου ως προς τα ζητήματα της αποδοτικότητας και της αποκέντρωσης; Πώς θα συνεργαστείτε με το πρωτοποριακό του Δήμου που καλείται μέσα σε ένα πλαίσιο φόβου για το μέλλον του να σταθεί στο πλάι σας στην αντιμετώπιση των μεγάλων ζητημάτων;

(+1)
Όραμα και προοπτική.

Ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες, πολύ συχνά όμως οι λεπτομέρειες δεν μπορούν να υπερνικήσουν την δύναμη του οράματος και του σχεδιασμού μιας γενικότερης προοπτικής. Η πολιτική είναι η τέχνη του εφικτού αλλά η πολιτική θα ήταν αποκλειστική δουλειά διαχειριστών αν το όνειρο και η ουτοπία δεν ήταν ενίστε η κινητήριος δύναμη της πολιτικής δράσης.

Ποιο είναι το όραμα σας και ποια η προοπτική για την Κεφαλονιά που θα παραδώσετε μετά το τέλος της θητείας σας; Ποια είναι τα σημαντικά στοιχεία που η θητεία σας θα έχει προσθέσει; ■

Όλα τα παραπάνω αποτελούν αναμφισβήτητα την ανάγνωση της πραγματικότητας όπως την προσέγγισαν η συντακτική ομάδα και τα μέλη του έστω. Όπως και να' χει, η απάντηση των παρατάξεων θα είναι ουσιαστικά η απάντηση σε 10 σημεία – μεγάλες προσδοκίες της τοπικής κοινωνίας για τις προσεχείς δημοτικές εκλογές. Το έστω θα έχει επιτύχει τον

σκοπό του αν με τον τρόπο αυτό ανοίξει μια δημιουργική και πάντοτε καθαρά πολιτική συζήτηση μέσα στην ίδια την κοινωνία. Αν αυτή οδηγήσει σε ενεργό συμμετοχή που δεν θα περιορίζεται μόνο στην άσκηση του εκλογικού δικαιώματος τότε θα έχει ξεπεραστεί κάθε προσδοκία. ■

Ευχαριστούμε θερμά τον Περικλή Κοροβέση και τον Γιώργο Τσιγαρίδα για την υποστήριξη τους στο έστω, που προσπαθεί σε δύσκολες εποχές να μείνει πιστό στο εκδοτικό του ραντεβού.

Τα ενυπόγραφα κείμενα/άρθρα που δημοσιεύονται εκφράζουν τις προσωπικές απόψεις των συγγραφέων, ακόμη κι αν είναι μέλη της συντακτικής ομάδας και δεν απηχύνουν απαραίτητα τις απόψεις του έστω.

Ο στίχος της προμετωπίδας του έστω «Μικρές περιπλανήσεις μ' εκείνους που δεν ήρθαν...» προέρχεται από το τραγούδι Μικρές Περιπλανήσεις (1992), Στίχοι: Στέργος Παπαποστόλου, Μουσική: Νίκος Αρμπιλιάς.

Ελεύθερο λογισμικό / Λογισμικό Ανοιχτού Κώδικα - Ανοικτή Πρόσβαση - Αδεια Χρήσης

έστω Το έντυπο έστω στοιχειοθετήθηκε με XELATEX με προσαρμογή της κλάσης PaperTeX.
www.estο.gr Ο δικτυακός τόπος του έστω βασίζεται σε Drupal, στην διανομή OpenPublish.
© ⓘ ⓘ ⓘ Εκτός αν υπάρχει διαφορετική σήμανση σε επιμέρους υλικό, το έστω διατίθεται με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα 3.0 Μη εισαγόμενο.

μικού ευρωπαϊκού «μοντέλου» σήμερα, πάνω σε σκονισμένα θεμέλια αφρικανικής «ανάπτυξης» αύριο.

Η επιχειρηματολογία των μεγεθών και η όψη μεμφανισθείσα διπλωματία των αριθμών, έστω και χωρίς απόλυτη λογιστική τεκμηρίωση, πολιτικά δικαιολογεί τους συσχετισμούς στο διεθνές στέρεωμα. Επίσης δικαιολογεί τις πολιτικές που επιλέγονται και ακολουθούνται, τα κράτη και τις κοινωνίες που βρίσκονται ήθελη σε καθεστώς ομηρίας και φυ-

νιά των παιδιών μας από πρακτικές που ενώ έχουν κοστολογηθεί και επισημανθεί ικανοποιητικά δεν φάνεται να περιορίζονται, θα είναι πράγματι βαρύ. Εκτός εάν συλλογικά αποφασίσουμε στο κλάσμα της διευρυμένης και ολομέτωπης ανάπτυξης να αντικαταστήσουμε τους αριθμούς με ανθρώπους. Τότε μόνο, ένας άλλος κόσμος εκτός από εφικτός, θα γίνει και βιώσιμος. ■

ΤΑ ΣΕΙΣΜΟ-ΤΡΑΓΟΥΔΑ

Σεισμός, Σεισμός, Σοσιαλισμός

γράφει το
(a)κακο αρνι.

σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης η Κεφαλονιά, το νησί δεν αντέχει το βάρος της κοιλιάς του Υπουργού

Συντοπίτισσες και συντοπίτες,

σας μιλά η ελεύθερη φωνή του πληγέντος από τα στοιχεία της φύσης λαού του περήφανου νησιού μας. Φίλες και φίλοι μου, όλοι μαζί μπορούμε και πρέπει να σηκώσουμε κεφάλι μετά από τούτο το βαρύ χτύπημα της μοίρας.

Αδέρφια, οι ώρες είναι δύσκολες αλλά εγώ πρέπει να σας αποκαλύψω τα μυστικά σχέδια των άπλωτων, άθεων και μονίμως αξιούριστων φίλων του χάους, του πανικού και της τρομοκρατίας. Αυτοί κυρίες και κύριοι κρύβονται πίσω από το χτύπημα του θεού Εγκέλαδου, αυτοί κατέβηκαν στα έγκατα της ιερής μας γης και τα έκαναν πλακάκια με τις δυνάμεις του Σκότους, αυτοί έσπειραν τη διχόνοια στις τεκτονικές πλάκες και τις έκαμαν να συγκρουστούν μεταξύ τους, αυτοί συντάραξαν τα σπίτια και τις ξερολιθιές μας, αυτοί προσπαθούν να μας γκρεμίσουν όσα φτιάξαμε και να μας στερήσουν όσο ψωμί φάγαμε στα πλούσια χρόνια του Πασόκ.

Αδέρφια μου, αλήτες, πουλιά, σε τέτοιες ώρες να έχετε υπόψιν σας, πως μόνον ο σκληρός πυρήνας του κράτους δύναται να προσφέρει βοήθεια στον χτυπημένο άσχημα από τη μοίρα λαό. Στραφείτε εκεί που σας νιώθουν, σας βοηθάνε και σας στηρίζουν, μόνο επειδή έτυχε να γεννηθείτε στην Ελληνική Επικράτεια, αλλιώς, άμα ήσασταν τίποτις τυχάρπαστοι

Θα σας τα δώκουν όλα, αδέρφια μου. Εξάλλου, μια απλή σύγκριση της επικήρυξης του Χριστόδουλου Ξηρού, η οποία κοστολογήθηκε με το ποσό των 4.000.000 Ευρώ, και της οικονομικής βοήθειας προς το πληττόμενο νησί μας, που κοστολογήθηκε με το ποσό των 100.000 Ευρώ, δείχνει σαφέστατα τις προτεραιότητες των αρμοδίων Αρχών.

Αλλωστε το πυρ, οι λιμοί, οι λοιμοί και οι καταποντισμοί ευνοούσαν πάντοτε τα σκληροπυρηνικά -άντε πάλι λάθος έκαμα στη λέξη, τα φιλειρηνικά ήθελα να πω καθεστώτα.

υ.γ. 1: στο πλαίσιο των σημερινών και παντοτινών εκδηλώσεων στήριξης για το νησί που όλοι αγαπάμε να μισούμε, να ενημερώσουμε τους ιθύνοντες πως, α) δεν ξενερώνουμε ποτέ, κουφάλες σεισμο-

λόγοι, και β) εδώ ρε δεν πεθάναμε από έρωτα, από εγκέλαδο θα πεθάνουμε;

■ βαστάτε αδέρφια,
παραπότι πότι πο ■

ν.γ. 2: σύμφωνα με αποκλειστικό ρεπορτάζ που έδωσε στη γράφουσα κάτοικος του νησιού που ανάρρωσε από βαρύ νόσημα όταν πέρασε κάτω από την εικόνα του σάντα γεράσιμου τη δεκάζι τ' αυ-

γούστουν, κάθε που ξανακουνάει ακούγεται μια φωνή από τα σωθικά της γης που τραγουδάει όλο χαρά και ξενοιασιά:

■ κάτσε καλά,
κάτσε καλά γεράσιμε ■

ΤΟΥ ΕΓΚΕΛΑΔΟΥ ΠΑΙΔΙΑ

Sine Lege

η φωτογραφία είναι τραβηγμένη κάποιον αύγουστο στην παραλία των πετανών της κεφαλονιάς

παράθυρο στον ουρανό και θύρα στο αιώνιο αγέρωχη και όμορφη στολίζει το Ιόνιο μέσα στις γης τα έγκατα παλεύονταν οι θεοί σου ποιος θα σε κάμει να του πεις τώρα είμαι δική σου ένα νησί παράταιρο και απ' έξω από τα τείχη

ZAIPIEIO MEGA-PON

Από τα τηλεοπτικά σαλόνια της Προεδρίας... ...στα πραγματικά αλώνια της φτώχειας.

Σενάρια μιας άλλης Ευρώπης.

Σταύρος Αντύπας.

12 Απριλίου 2014

Πλησιάζει ο καιρός που το αντιφατικό φαινόμενο της Προεδρίας μιας πτωχευμένης χώρας σε μια φιλόδοξη Ήπειρο κλείνει την ιστορική του πορεία και μάλιστα μέσω μιας εκλογικής ευρωπαϊκής διαδικασίας, καθοριστικής για το μέλλον του συγκεκριμένου ευρωπαϊκού μορφώματος.

Η φετινή Προεδρία όμως, αποτέ-

λεσε μια σημαντική καινοτομία. Είναι ένα αμάχητο τεκμήριο της καταστροφής, της κρίσης, της λεηλασίας και της προοπτικής που επιφέρει ένα οικονομικό οικοδόμημα, ένα τεράστιο νομισματικό μόρφωμα, που υποτάσσει ανθρώπους, λαούς, πατρίδες, στην μάταιη λάμψη του χρήματος και των ομολόγων. Η μιας δήθεν ευρωπαϊκής οικολόγησης.

ρες: δείγμα του τι παθαίνουν οι άθεοι που ψήφισαν βουλευτή του σύριζα στην κεφαλονιά // (α)κακο αρνί: ρε άγιε γεράσιμε την κυβέρνηση σου είπα να ρίξεις, όχι τα σπίτια μας!

■ τα δώδεκα ευαγγέλια,
τα βγάζω δεκατρία ■

ν.γ. 3: μέγκα τσάνελ: δάκτυλος ξηρού στο σεισμό στην κεφαλονιά // ομάδα αληθείας νδ: δάκτυλος λαφαζάνη στο σεισμό στην κεφαλονιά // εκκλησιαστικοί πατέ-

ν.γ. 4: λε- λε- λευτεριά λευτεριά στον Γιακουμάτο (τρις) ■

της χώρας που πάει της τέλειωσε και η χαρά και η τύχη σαν πέφτει η νύχτα σείεται, σαν ξημερώνει ανθίζει ο μάστορας πολύτροπος: κάθε πρωί το χτίζει

ανέβα στην κιθάρα μου και άνοιξε τη φωνή σου των άλλων τις αποκοτίες κάμε τες λογική σου κι αν απορείς που σ' έριξε στο χώμα αυτό η μοίρα το μετανιώνεις μόλις πεις άγκυρες τώρα βίρα

γιατί ξανά μες σε χορούς και γλέντια θα ιδωθούμε αγάντα εσύ νησάκι μου να 'ρθω να αγκαλιαστούμε κι όσο το αίσθημα γιορτής σαν σε κοιτά θεριεύει τόσο θυμώνει ο εγκέλαδος και με μανία ζήλευε

εδώ τα πράσινα νερά νικούν τους καρχαρίες έλα το βράδυ να σου πω θαλάσσιες ιστορίες κι άσε τους ψηφοκυνηγόγυς τάχα μου να δακρύζουν η ανάγκη τους περίσσεψε και άδικα πασχίζουν

και μην ξεχνάς τα πρωινά όταν θωρείς τον Αίνο να σκέφτεσαι αιώνια εγώ πως μόνο εσέ προσμένω να ταξιδέψουμε μαζί με σένα στα ηνία ανέμη του σφυγμού μου εσύ, κυρά Κεφαλληνία ■

(2) Υδρογονάνθρακες.

Αν προχωρήσει ο σχεδιασμός της κυβέρνησης, η Κεφαλονιά θα βρεθεί στο επίκεντρο του πεδίου των γεωτρήσεων για την άντληση υδρογονανθράκων στο Ιόνιο. Η επιλογή αυτή θα δημιουργήσει τετελεσμένα γεγονότα και δυσμενέστατες επιπτώσεις στον πρωτογενή τομέα και την τουριστική ανάπτυξη της Κεφαλονιάς. Η σεισμικότητα της περιοχής καθιστά τον εφιάλτη μιας ολοκληρωτικής οικολογικής καταστροφής πολύ πιθανότερο ενδεχόμενο, γεγονός που έχει αγνοηθεί στις περιβαλλοντικές μελέτες που έχει εκπονήσει η κυβέρνηση.

Είστε υπέρ ή κατά της εγκατάστασης γεωτρήσεων για την άντληση υδρογονανθράκων και γιατί; Αν είστε υπέρ πως θα αντιμετωπίσετε τις αρνητικές συνέπειες της εγκατάστασης μονάδων άντλησης; Αν είστε κατά, θα αντιδράσετε -και πώς -στα σχέδια της κυβέρνησης;

(3) Ανεργία – Νέα Γενιά.

Το πρόβλημα της ανεργίας έχει φτάσει σε εφιαλτικά επίπεδα για όλο τον πληθυσμό. Για τη νέα γενιά τα δεδομένα στον τομέα της εργασίας είναι δυσμενέστερα αφού η ανεργία ξεπερνάει το 50%. Η μετανάστευση των νέων έχει αυξηθεί σημαντικά στερώντας την χώρα και τον τόπο μας από εξειδικευμένο επιστημονικά προσωπικό που είναι απαραίτητο για την όποια προοπτική ανόρθωσης της κοινωνίας. Το σημαντικότερο στοιχείο που έχει χαθεί είναι αυτό της αισιοδοξίας και της ελπίδας για το μέλλον.

Τι πολιτική θα ακολουθήσετε για την αντιμετώπιση των ζητημάτων της ανεργίας στους τομείς που η αρμοδιότητα σας το επιτρέπει; Πώς θα τοποθετήσετε σε σχέση με πολιτική της κυβέρνησης στα εργασιακά θέματα; Τι πολιτικές θα εφαρμόσετε για τη νέα γενιά;

(4) Κρίση – Κοινωνική Πολιτική.

Η οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα έχει σαρώσει τις κρατικές δομές της υγείας και της κοινωνικής μεριμνας. Πρόσφατα η άρνηση του Δήμου Κεφαλονιάς να αντιμετωπίσει τα σωρευμένα χρέη και προβλήματα οδήγησαν

στο κλείσιμο του Καφενείου της Καμπάνας που προσέφερε αξιοπρεπή εργασία σε άτομα με ψυχοκοινωνικά προβλήματα και στην απενεργοποίηση του Κοινωνικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης (ΚΟΙ.Σ.Π.Ε.) «Ρότα». Οι δομές παροχής υπηρεσιών ψυχικής υγείας απαξιώνονται και διαλύνονται με απρόβλεπτες συνέπειες για την κοινωνία.

Τι παρεμβάσεις θα κάνετε για την αντιμετώπιση των επιπτώσεων της οικονομικής κρίσης στην τοπική κοινωνία; Ποια η πολιτική σας σε σχέση με τις κοινωνικές υπηρεσίες του Δήμου; Τι θα κάνετε με το Καφενείο της Καμπάνας και τον ΚΟΙΣΠΕ «Ρότα»;

(5) Εκπαίδευση – Παιδεία.

Η δημόσια εκπαίδευση είναι υπό διώγμο σε μια εποχή που οι «δανειστές» μας θέλουν για εργάτες τους, κατά γενική ομολογία υψηλής κατάρτισης, μετανάστες Έλληνες επιστήμονες αλλά απωγιώνουν ότι έχει απομείνει από τη Δημόσια Παιδεία. Από την άλλη είναι γεγονός ότι η Παιδεία μας πολύ πριν από την κρίση δεν ήταν και τόσο δωρεάν. Το Σύνταγμα της χώρας αλλά και το πνεύμα και το γράμμα του Δημοτικού και Κοινωνικού Κώδικα επιτρέπουν στην αυτοδιοίκηση να συμβάλει καθοριστικά στην προώθηση της Εκπαίδευσης και της Παιδείας. Άλλωστε έργο της Τοπικής Αυτοδιοίκησης είναι τα εκπαιδευτικά συστήματα των περισσοτέρων Ευρωπαϊκών Κρατών που θαυμάζουμε και συχνά επικαλούμαστε. Τα άλλοτε φημισμένα για την Παιδεία και τον Πολιτισμό τους Ιόνια συναποτελούν την προτελευταία σε επίπεδο μόρφωσης Περιφέρεια της Χώρας και αυτό ως παρενέργεια της τουριστικής ανάπτυξης.

Ποια θα είναι η πολιτική σας στα θέματα Εκπαίδευσης και Παιδείας; Τι παρεμβάσεις και προγράμματα σκοπεύετε να εφαρμόσετε; Ποια η θέση σας για τα Τ.Ε.Ι. την λειτουργία και το ρόλο τους;

(6) Πολιτισμός.

Ο Πολιτισμός φαίνεται να έχει καταστεί είδος πολυτελείας στην περίοδο της οικονομικής κρίσης. Ωστόσο στη χώρα αυτή, ακόμα και σε πολύ φτωχότερες από τώρα περιόδους της Ιστορίας της, ο πολιτισμός ήταν βασική προτεραιότητα και άνθιζε. Στην Κεφαλονιά, παρά την τερά-

στια κληρονομιά και παράδοση της, ο τομέας του πολιτισμού βρίσκεται σε τραγική κατάσταση.

Ποιες πολιτικές και δράσεις σκοπεύετε να εφαρμόσετε στον τομέα του Πολιτισμού;

(7) Πρωτογενής Τομέας.

Ο πρωτογενής τομέας έχει σημαντική θέση στην τοπική οικονομία. Η αλλαγή των ευρωπαϊκών πολιτικών δημιουργεί νέα δεδομένα και ανατρέπει τους σχεδιασμούς χρόνων. Ταυτόχρονα αστοχίες προηγούμενων τοπικών προγειών έχουν αφαιρέσει από την τοπική φαρέτα για την στήριξη του πρωτογενή τομέα τόσο τυπικά εργαλεία (π

ταβολές του κόσμου της αυτοδιοίκησης σαφέστατα καθορίζουν και την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα της Δημοτικής Αρχής και του Δημοτικού Συμβουλίου παρά το ρόλο που μπορεί να πάγιζει το προσωπικό στοιχείο. Ένας Δήμαρχος που, για παράδειγμα, ιδεολογικά πιστεύει στην κοινωνική μέριμνα και προστασία ή θεωρεί την παιδεία κοινωνικό αγαθό έχει εντελώς διαφορετικές βάσεις και προοπτικές στο έργο του από έναν που πιστεύει ότι όλα αυτά είναι καλύτερα να γίνονται από ιδιώτες (που ενίστε δεν βλάπτει να είναι και φίλοι μας και χορηγοί μας!).

Ένας ακόμα μύθος, πολύ πιο αληθινός από τον προηγούμενο, θέλει τα αποτελέσματα των εκλογών της τοπικής αυτοδιοίκησης να καθορίζονται από ισορροπίες, μετακινήσεις, υποσχέσεις, οικογενειακές και προσωπικές χάρες και συναλλαγές. Αυτός ο μύθος παραμένει μύθος, παρά τη μεγάλη αλήθεια του, γιατί δεν είναι ποτέ άμεσα επαληθεύσιμος ή τουλάχιστον δεν επαληθεύεται εύκολα πριν να είναι αργά. Στο βαθμό που ο μύθος ισχύει, στο τέλος εκλέγεται ένας Δήμαρχος που, πιθανότατα, ο πολιτικοίδειολογικός του προσανατολισμός δεν τυγχάνει καθολικής αποδοχής ή τουλάχιστον συνειδητής αποδοχής από την κοινωνία. Είναι σαφές ότι σε αυτό δεν φταίει μόνο ο εκλεγμένος αλλά και οι εκλογείς: η διαφορά της πολιτικής συνείδησης, όπως και το ταγκό, θέλει δύο πλευρές!

Σε μια ιδανική κοινωνία, οι τοπικοί αιρετοί εκλέγονται με βάση το πρόγραμμα της δημοτικής παρατάξης με την οποία συντάσσονται, σε συνδυασμό με τον προσωπικό πολιτικό ρόλο και σχεδιασμό που τους έχει ανατεθεί. Στο πλαίσιο αυτό η προσωπικότητα και οι δεξιότητες του αιρετού απλά συμπληρώνουν και υπογραμμίζουν το συλλογικό και ατομικό πολιτικό ρόλο και σκοπό.

Οι προσδοκίες

Οι πολίτες καλούνται να επιλέξουν στις Δημοτικές Εκλογές τον Δήμαρχο και το Δημοτικό Συμβούλιο που θα διαχειρίστε τα μεγάλα ζητήματα της τοπικής κοινωνίας. Ως δημοτική παράταξη ποια είναι η θέση σας στα ακόλουθα ζητήματα;

(1) Σεισμοί.

Η Κεφαλονιά χτυπήθηκε για μία

Η τρέχουσα προεκλογική περίοδος έχει μέσα από σκοπιμότητες και συγκυρίες συμπιεστεί ασφυκτικά. Από τη μία πλευρά η κυβερνητική πολυγλωσσία, σκοπιμότητα και ανικανότητα άφησε για μεγάλο χρονικό διάστημα εκκρεμές το θέμα της διάσπασης ή μη των μεγάλων νησιωτικών Δήμων με αποτέλεσμα να καθυστερούν οι πολιτικές διεργασίες για την συγκρότηση των δημοτικών παρατάξεων. Από την άλλη οι κεντρικές πολιτικές εξελίζεις, με το ρευστό πολιτικό κλίμα που δημιουργούν σε συνδυασμό με πολιτικές αδυναμίες και/ή καιροσκοπισμούς αποθάρρυναν τις εξελίξεις. Στην περίπτωση της Κεφαλονιάς ένας ακόμα παράγοντας που απέτρεψε αλλά και επιτάχυνε εξελίξεις ήταν η πρόσφατη παρατελένη επίσκεψη του Εγκέλαδου.

Σε αυτό το πλαίσιο, και εν αναμονή της δημοσιοποίησης των εκλογικών προγραμμάτων τους, οι γενικόλογες και αριστερές διατυπώσεις των δελτίων τύπου και των ανακοινώσεων των υφιστάμενων ή υπό σύσταση δημοτικών παρατάξεων δεν επαρκούν για να ανοίξουν, με πολιτικούς όρους, τον απαραίτητο διάλογο που πρέπει να διεξαχθεί μέσα στην τοπική κοινωνία, πριν αυτή πάρει τις αποφάσεις της και επιλέξει τους ταγούς της. Ο χρόνος είναι λίγος και τα ζητήματα μεγάλα και καυτά.

Η συντακτική ομάδα και τα μέλη του έστω αποφάσισαν να συμμετέχουν στις Εκλογές για την Τοπική Αυτοδιοίκηση με εποικοδομητικό τρόπο, ανοίγοντας την πολιτική συζήτηση πάνω στα κεντρικά ζητήματα που, κατά την άποψη τους, θα είναι ζωτικής σημασίας για την τοπική κοινωνία στην διάρκεια της νέας δημοτικής θητείας. Για το σκοπό αυτό απευθύνεται στις δημοτικές παρατάξεις και τους επικεφαλής τους που θα διεκδικήσουν την ψήφο των δημοτών στις επόμενες εκλογές και τους ζητάει να διευ-

Τη συντακτική ομάδα
και τα μέλη του έστω ■

ακόμα φορά από τον Εγκέλαδο. Η Παλική πληγώθηκε εντονότερα αλλά δεν είναι αιμελητές οι επιπτώσεις και στην υπόλοιπη Κεφαλονιά με ιδιαίτερη βαρύτητα στις υποδομές αλλά και την οικονομία. Περιοχές όπως η Ερισσός θα πληρώσουν με δυσβάσταχτο τίμημα, για πολύ μεγάλο διάστημα, έναν σεισμό που ένιωσαν πολύ περισσότερο από τις επιπτώσεις του και την απομόνωση που έφερε. Επί-

σης αναδείχθηκαν σημαντικά ζητήματα οργάνωσης στη διαχείριση κρίσεων και στην πολιτική προστασίας.
Ποια μέτρα θα λάβετε για την αποκατάσταση των ζημιών στις υποδομές και την υποστήριξη των πληγέντων και της τοπικής οικονομίας; Ποια πολιτική θα ακολουθήσετε για την βελτίωση του σχεδιασμού της πολιτικής προστασίας στην περίπτωση σεισμού;

Για την δημοσίευση των δικών σας άρθρων αποστολή στην διεύθυνση i n f o [at] e s t o . g r

ήταν μια καλή ευκαιρία να αντιληφθούμε όλοι, εάν αυτό που σήμερα λέγεται Ε.Ε., έχει νόημα ύπαρξης. Γιατί πολύ απλά η χώρα μας, είτε προεδρεύει είτε όχι, αποτελεί μνημείο πραγματικής ασκησης της ρεαλιστικής κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής και απόδειξη των συνεπειών της.

“Η υποβόσκουσα κοινωνική έκρηξη, όσο κι αν επιχειρείται η ματαίωση της με ημίμετρα αναπτυξιακών προγραμμάτων και αέναων εξαγγελιών, κάποια στιγμή, θα συμπαρασύρει στην καταστροφή το συγκεκριμένο μόρφωμα. Λόγω της δικαιολογημένης ταύτισης πολλών διακυβερνήσεων με σοσιαλδημοκρατικά φιλελευθερά χαρακτηριστικά με αυτήν την μορφή ολοκλήρωσης, υπάρχει κίνδυνος να αναβιώσουν φαινόμενα φανατισμού, βίας, μισαλλοδοξίας ή φασισμού. Γιατί πολύ απλά, όταν τα φερόμενα δημοκρατικά φιλελευθερά ή σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που «κυβέρνησαν» την Ευρώπη όλα αυτά τα χρόνια, έφεραν ακριβώς αυτά τα αποτελέσματα, τότε η στροφή σε άλλους είδους νοοτροπίες θα πρέπει να θεωρείται τουλάχιστον αναμενόμενη. Άλλωστε η Ευρώπη έχει και στο παρελθόν βιώσει ανάλογες καταστάσεις. Αλλά ακόμη κι αν κάτι τέτοιο δεν είναι κοντινό σενάριο, η με τα σημερινά δεδομένα προοπτική της Ε.Ε. είτε θα οδηγήσει σε σχηματισμό μιας μικρής σκληρής και ισχυρής ομάδας κρατών με αυτοκρατορικές προθέσεις και όλους τους άλλους υποζύγια, είτε σε άκριτους εθνικούς ανταγωνισμούς και αξεπέραστες κοινωνικές διαιρέσεις. Κι αυτό γιατί έχουν εξασθενίσει και αποχρωματίστε οράματα και ιδεολογίες κοινές για τους λαούς της Ευρώπης. Ισως, γιατί αυτή ακριβώς η Ε.Ε., από την πρώτη στιγμή χτίστηκε, είναι σε άκριτους εθνικούς ανταγωνισμούς και αξεπέραστες κοινωνικές διαιρέσεις. Κι αυτό γιατί έχουν εξασθενίσει και αποχρωματίστε οράματα και ιδεολογίες κοινές για τους λαούς της Ευρώπης, αλλά και γιατί δεν υπάρχει ένας ζωντανός, σύγχρονος, δυναμικός και οραματικός Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός, που θα σπείρει θύελλες στις ευρωπαϊκές συνειδήσεις και θα παρέμβει διάχυτα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες.

ημίμετρα αναπτυξιακών προγραμμάτων και αέναων εξαγγελιών, κάποια στιγμή, θα συμπαρασύρει στην καταστροφή το συγκεκριμένο μόρφωμα. Λόγω της δικαιολογημένης ταύτισης πολλών διακυβερνήσεων με σοσιαλδημοκρατικά φιλελευθερά χαρακτηριστικά με αυτήν την μορφή ολοκλήρωσης, υπάρχει κίνδυνος να αναβιώσουν φαινόμενα φανατισμού, βίας, μισαλλοδοξίας ή φασισμού. Γιατί πολύ απλά, όταν τα φερόμενα δημοκρατικά φιλελευθερά ή σοσιαλδημοκρατικά κόμματα που «κυβέρνησαν» την Ευρώπη όλα αυτά τα χρόνια, έφεραν ακριβώς αυτά τα αποτελέσματα, τότε η στροφή σε άλλους είδους νοοτροπίες θα πρέπει να θεωρείται τουλάχιστον αναμενόμενη. Άλλωστε η Ευρώπη έχει και στο παρελθόν βιώσει ανάλογες καταστάσεις. Αλλά ακόμη κι αν κάτι τέτοιο δεν είναι κοντινό σενάριο, η με τα σημερινά δεδομένα προοπτική της Ε.Ε. είτε θα οδηγήσει σε σχηματισμό μιας μικρής σκληρής και ισχυρής ομάδας κρατών με αυτοκρατορικές προθέσεις και όλους τους άλλους υποζύγια, είτε σε άκριτους εθνικούς ανταγωνισμούς και αξεπέραστες κοινωνικές διαιρέσεις. Κι αυτό γιατί έχουν εξασθενίσει και αποχρωματίστε οράματα και ιδεολογίες κοινές για τους λαούς της Ευρώπης. Ισως, γιατί αυτή ακριβώς η Ε.Ε., από την πρώτη στιγμή χτίστηκε, είναι σε άκριτους εθνικούς ανταγωνισμούς και αξεπέραστες κοινωνικές διαιρέσεις. Κι αυτό γιατί έχουν εξασθενίσει και αποχρωματίστε οράματα και ιδεολογίες κοινές για τους λαούς της Ευρώπης, αλλά και γιατί δεν υπάρχει ένας ζωντανός, σύγχρονος, δυναμικός και οραματικός Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός, που θα σπείρει θύελλες στις ευρωπαϊκές συνειδήσεις και θα παρέμβει διάχυτα στις ευρωπαϊκές κοινωνίες.

“Γιατί πολύ απλά η χώρα μας αποτελεί μνημείο πραγματικής ασκησης της ρεαλιστικής κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής και απόδειξη των συνεπειών της.”

Αντίθετα, τα νέα αυτά δεδομένα σε συνδυασμό με την εμπειρία

ΤΟΠΙΚΗ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ

Τα δεδομένα και το ζητούμενο

προ-(εκ)λογικά συμπεράσματα...

Γιώργος Π. Κρεμμύδας.

«Αν οι εκλογές άλλαζαν κάτι θα ήταν παράνομες» λέει ένα χιλιογραμμένο σύνθημα. Και αυτό που για τον αντεξουσιαστικό χώρο αποτελεί μαθηματικό αξιωμα χωρίς αμφισβήτησης, αρχίζει πλέον

να διεκδικεί με αξιώσεις το κύρος γενικής αλήθειας, ιδιαίτερα αν προσπαθήσει να κοιτάξει κανείς την καθημερινότητα του με ανεπηρέαστο και αντικειμενικό βλέμμα την επαύριο μιας εκλογικής αναμέτρησης. Δεν χρειάζεται ούτε η γενικευμένη κατάθλιψη που έχει καταλάβει τον κόσμο γύρω μας, ούτε ιδιαίτερες μαντικές ικανότητες για προβλέψει κανείς με βεβαιότητα (παραφράζοντας τον στιχουργό) ότι τίποτα δεν θα αλλάξει ακόμα και όταν τίποτα δεν θα είναι όπως παλιά.

“Γιατί οι λαμπρές σελίδες της ιστορίας αυτού του τόπου, ουδέποτε γράφτηκαν σε κάλπες και ψηφοδέλτια, γράφτηκαν στους δρόμους της συλλογικότητας, της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δυναμικής διεκδίκησης.”

Βλέπετε τις εκλογές, σε αντίθεση με το πνεύμα του συντάγματος και το γράμμα του στρατευμένου σε αναγκαιότητες και σκοπιμότητες νομοθέτη δεν τις κάνει ο λαός αλλά η εκάστοτε πολιτική και οικονομική ελίτ κάθε τόπου, ή για όσους προτιμούν τις πιο κλασικές εκφράσεις το πολιτικό και κοινωνικό κατεστημένο. Ο κατ' όνομα μόνο «κυρίαρχος» λαός, στο μόνο που μπορεί να κυριαρχήσει (όταν το μπορεί) είναι στα πάθη και τα παθήματα του και μοιραία τυφλά θα συρθεί να στηρίξει επιλογές

που έχουν παρθεί πριν από αυτόν για αυτόν σε μυστικούς διαδρόμους και αιθουσές. Ο λαός δεν είναι κυρίαρχος και δεν είναι αυτός που στην ουσία αποφασίζει όταν καλείται παθητικά να επικυρώσει επιλογές και κατευθύνσεις που πατερναλιστικά του υπαγορεύονται από τους πεφωτισμένους ταγούς του. Κατά κανόνα, ο πραγματικά κυρίαρχος λαός τις αποφάσεις του δεν τις παίρνει σε ουρές και σε οικονομική ελίτ προσπαθεί υψώνοντας την σημαία του Ευρωπαϊσμού να προστατέψει την ουσία αποφασίζει την ανικανότητα της να πάρει με σοβαρότητα στα χέρια της την μοίρα αυτού του τόπου. Έναν λαό που υποφέρει από την «φιλευσπλαχνία» των Ευρωπαίων επιφωτισμένους ταγούς του. Κατά κανόνα, ο πραγματικά κυρίαρχος λαός τις αποφάσεις του δεν τις παίρνει σε ουρές και σε

παραβάν αλλά σε δρόμους και σε πλατείες αν όχι σε ψηλά και άπαρτα βουνά. Γιατί οι λαμπρές σελίδες της ιστορίας αυτού του τόπου, ουδέποτε γράφτηκαν σε κάλπες και ψηφοδέλτια, γράφτηκαν στους δρόμους της συλλογικότητας, της κοινωνικής αλληλεγγύης και της δυναμικής διεκδίκησης. Εν όψει των εκλογών του Μαΐου του 2014 και χωρίς να έχουν καν ολοκληρωθεί οι διαδικασίες κατάρτισης των Δημοτικών, Περιφερειακών και Ευρωπαϊκών Ψηφοδελτίων, αρχίζουν να διαφαίνονται πλέον τα δεδομένα της αναμέτρησης, οι μεγάλες προκλήσεις αλλά και οι ανθεκτικές στις ψηφοφορίες πραγματικότητες που μόνο με αγώνες στο πεδίο της καθημερινότητας αλλάζουν.

Στην Ελλάδα οι εκλογές για τον Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο μετατρέπονται σε αγώνα επιβίωσης των κομμάτων της συγκινητικής τα οποία προσπαθούν να ξεπλύνουν σε ποτάμια και αποστασιούμαχίες την φθορά που υφίστανται εξαιτίας των αντιλαϊκών και αντεθνικών πολιτικών τους. Μένει να αποδειχθεί αν η αντιπολίτευση θα καταφέρει να μετατρέψει τις Ευρωεκλογές σε «δημοψήφισμα» καταγγελίας αυτών των πολιτικών. Ωστόσο, ο χρωματισμός των Ευρωεκλογών με τα διακυβεύματα του εληνικού δράματος, κρύβουν από τους Έλληνες ψηφοφόρους μια πιο μεγάλη αλήθεια: σε όλη την Ευρώπη αναπτύσσεται ένα έντονο κύμα που έχει ξεπεράσει πλέον τα όρια του Ευρωσκεπτικισμού και αγγίζει τα όρια του Αντι-Ευρωπαϊσμού. Όχι άδικα, οι λαοί της Ευρώπης αρνούνται να υποταχθούν και να αποδεχθούν ως «Ευρωπαϊκό Ιδεώδες» τις σκουριασμένες και ακραία φιλελύθερες εμμονές μιας ευρωπαϊκής ελίτ που έχει βαλθεί να υπηρετήσει τους αντοκτονικούς ιδεασμούς του απρόθυμου Γερμανικού Ηγεμόνα. Το τραγικό είναι ότι η ελληνική πολιτική και

“Στην νέα θητεία αναμένεται να ολοκληρωθεί το σχέδιο που οδηγεί στην κατ' ουσία κατάργηση του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.”

Οι Δημοτικές Εκλογές του 2014 είναι οι σημαντικότερες στην μεταπολεμική μας ιστορία. Η οικονομική καταστροφή που επέφεραν οι ανερμάτιστες και εγκληματικές πολιτικές που μας υπαγορεύουν οι «φίλοι» και «σύμμαχοι» «δανειστές» είναι συγκρίτιμη της καταστροφής που υπέστη η χώρα μας κατά τη διάρκεια της Κατοχής και του Εμφυλίου, ίσως και μεγαλύτερη δεδομένης της ανεπανόρθωτης ζημιάς που έχουν υποστεί τόσο ο δημόσιος όσο και ο ιδιωτικός τομέας σε νευραλγικά για την ανόρθωση της χώρας πεδία. Ένα από τα σημαντικότερα προς αυτή την κατεύθυνση εφόδια που έχουν εξανεμιστεί τα τελευταία χρόνια είναι αυτό της αισιοδοξίας για το μέλλον και της ψυχικής δύναμης της κοινωνίας να αγωνιστεί. Σε μια κοινωνία τσακισμένη και χωρίς δυνάμεις έρχεται να προ-

στεθεί η συστηματική και σκόπιμη αποψίλωση της αυτοδιοίκησης από ανθρώπινους και οικονομικούς πόρους, ουσιαστικές θεσμικές αρμοδιότητες αλλά πολύ περισσότερο από την διοικητική και οικονομική της αυτοτέλεια που το ίδιο το Σύνταγμα της Ελλάδας προαποτίζει (Άρθρο 102 παράγραφος 2). Αυτές οι αλλαγές συντελέστηκαν κατά την διάρκεια της αυτοδιοικητικής θητείας που μόλις λήγει και η οποία συνέπεσε με την άνευ όρων παράδοση της διακυβέρνησης της χώρας στους «φίλους δανειστές». Η αντίσταση που προεβλήθη από πλευράς της Τοπικής Αυτοδιοίκησης σε όλα αυτά ήταν απρόσμενα μηδενική χωρίς να είναι λίγες οι περιπτώσεις της σιωπήλης συναίνεσης με τις υπαγορευμένες αποφάσεις της Κυβέρνησης. Στη νέα θητεία αναμένεται να ολοκληρωθεί το σχέδιο που οδηγεί στην κατ' ουσία κατάργηση του θεσμού της Τοπικής Αυτοδιοίκησης. Το μεγάλο ερώτημα είναι αν από αυτές τις εκλογές θα αναδειχθούν Δήμαρχοι το ίδιο πρόθυμοι στην υποταγή και την αυτοκατάργηση.

Μπορούν ή όσων θα καταδεχθούν να φτάσουν μέχρι την κάλπη μία ή δύο φορές. Όμως εκείνο που άλλοτε ήταν δεδομένο πλέον θα είναι το ζητούμενο. Το «είμαι» που άλλοτε λεγόταν για κόμματα και συνδιασμούς τώρα έγινε απλό «ψηφίζω». Η πλήρης ταύτιση έγινε το πολύ απόρθητη μονή ανοχή, αναγκαίο κακό μιας συνήθειας, μιας υποχρέωσης συμμετοχής στις κοινές υποθέσεις. Ο κόσμος που δεν θα πάει να ψηφίσει (και δεν φαίνεται ότι θα είναι αμελητέος) μαζί με τον κόσμο που θα ψηφίσει χωρίς να ταυτιστεί θα είναι τη Δευτέρα των εκλογών και πάλι απών. Φτωχός, αδύναμος, προσβεβλημένος και απαισιόδοξος θα λουφάξει στην άκρη του.

Ωστόσο οι εποχές αλλάζουν, η Κρίση γεννάει Χίμαιρες. Σε αντίθεση με τις βουλευτικές εκλογές και στο ενδεχόμενο σχηματισμού Κυβέρνησης, την Δευτέρα 26 Μαΐου 2014, είναι απόλυτα βέβαιο ότι κάθε Δήμος της Χώρας θα έχει Δήμαρχο και Δημοτικό Συμβούλιο. Χωρίς αμφιβολία, έτσι είναι τα πράγματα αφού Δήμαρχος εκλέγεται οπωσδήποτε αυτός που θα συγκεντρώσει την εμπιστοσύνη όσων θα πειστούν στην πράξη, να ταυτίζονται με τα οράματά σους και τα πιστεύω σου. Και τότε θα απευθυνθούν στη λουφαγμένη και αποδυναμωμένη κοινωνία. Και τότε θα καταλάβουν ότι δεν αρκεί να σύρεις τον κόσμο στις κάλπες, δεν αρκεί να σε ψηφίζουν, δεν αρκεί να πείσεις στιγμιαία, πρέπει να σε αποδέχονται, να σε στηρίζουν στην πράξη, να ταυτίζονται με τα οράματά σου και τα πιστεύω σου. Και τότε θα συνειδηποτούσουν ότι «όπου φοβάται φωνή να ακούει από το λαό, σε έρημο τόπο ζει και βασιλεύει». ■

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

10+1 μεγάλες προσδοκίες για την Τοπική Αυτοδιοίκηση

Μια πρωτοβουλία της συντακτικής ομάδας και των μελών του έστω για το άνοιγμα του πολιτικού διαλόγου μεταξύ των Δημοτικών Παρατάξεων και μέσα στην τοπική κοινωνία.

Πηγή Φωτ.: karpidis@FlickR (Andreas Kontokanis)

οι πολιτικές διαφορές δεν σε εμποδίζουν να συνομιλήσεις, ίσως να συμφωνήσεις, ακόμα και να συμπορευτείς. Ωστόσο, είναι γέμα ότι τα κόμματα δεν παίζουν ρόλο στα θέματα της τοπικής αυτοδιοίκησης, τον κατεξοχήν πολιτικό τομέα δράσης. Επίσης, είναι μεγάλο σφάλμα να πιστεύουμε ότι οι ιδεολογικές καταβολές και οικογενειακό στοιχείο αλλοιώνει, τουλάχιστον μερικώς, το ιδεολογικό και πολιτικό. Είναι αλήθεια ότι με τους ανθρώπους που συναντάς καθημερινά, που ζεις μαζί, που μοιράζεσαι χαρές και πίκρες μπορούν ή όσων θα καταδεχθούν να φτάσουν μέχρι την κάλπη μία ή δύο φορές. Όμως